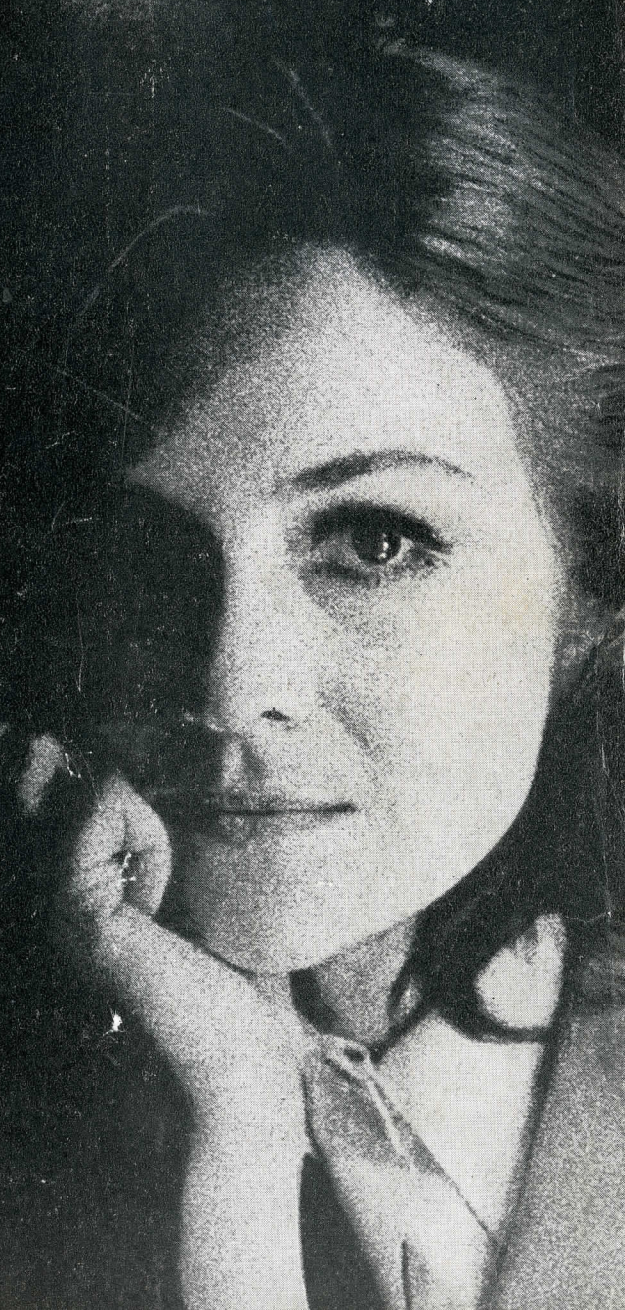
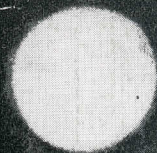
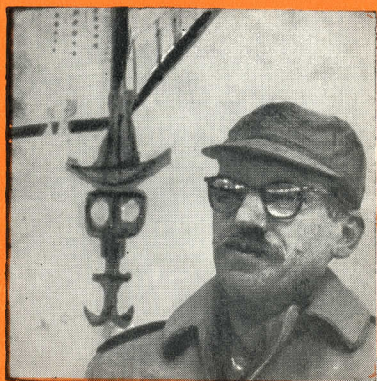

RMŠ 70

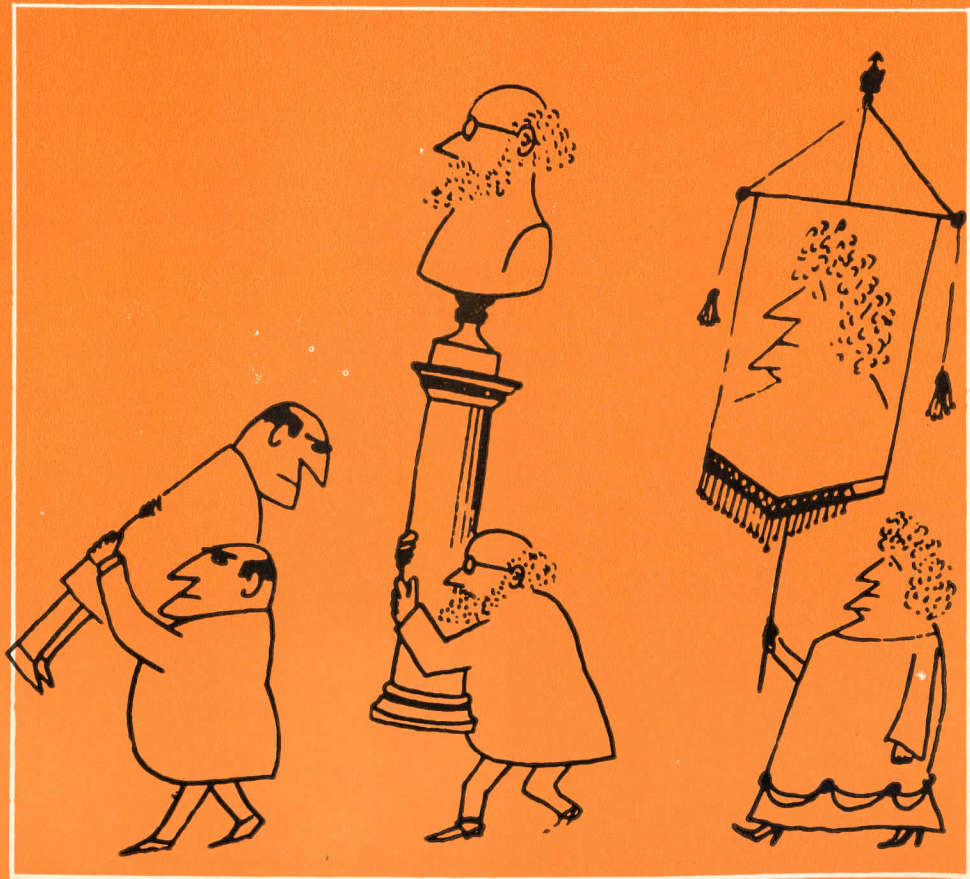
Repertoár malé scény, ročník 8, 1970, cena 3 Kčs

VYSTAVUJE

STEINBERG

WOLFGANG HILDESHEIMER

SETKÁNÍ V LÁZNÍCH

PŘELOŽIL JIŘÍ JANOVSKÝ

V dobré náladě a nic zlého netuše, procházel jsem se po lázeňské promenádě, když ke mně přistoupil starší pán a oslovil mě. „Pane Nemitz!“ zvolal s rozzářeným obličejem. „Že vás tady potkávám – po tolika letech, ne, tomu nemohu ani uvěřit!“

Už jsem mu hodlal říci, že moje jméno není Nemitz – a to opravdu není – ale nechtěl jsem starému pánovi zkazit radost. Řekl: „To bude mít moje paní radost. Zase leží, přece víte, že má něco s kolenem. Zkrátka stárí... Ale raději pojďte, vypijeme si někde šálek kávy. Ne, jak je ten svět malý! Minulý týden vám potkám starého Eisnera a teď zase vás. Znáte přece starého Eisnera?“

Neměl jsem o něm ani tušení, ale řekl jsem, že ano, jaksi matně že si na jeho jméno vzpomínám. Starý pán mi hned vyprávěl, že ten Eisner už několik let žije ve Švýcarsku, a že se jeho dcera provdala za jistého advokáta s budoucností a ten že bude jednou dědit velké peníze po své tetě, co je nemocná s játry. Potom řekl, že se určitě pamatuji na pana Voglera – řekl to s takovou jistotou, že jsem nepokládal za nutné ho v tom ještě utvrzovat – a ten Vogler že prý se znovu oženil. Jeho žena je o sedmnáct, ne, vlastně šestnáct let mladší a maluje velice pěkné akvarely, jenom květiny. Má také dcerušku z prvního manželství – vzala si tehdy majitele továrny na umělý chrup, ale on se oběsil – a ta se jmenuje Lieselotte, ale říkají jí Lilo. Potom se mě zeptal, jestli stále pracuji jako architekt. Řekl jsem, že ne, že teď dělám pro zubaře distribuci časopisů. Kupuji remitendní čísla „Besídky“ a „Zemědělských listů“ z dvacátých let a prodávám je do čekáren ke čtení. Trochu udiveně se mě zeptal, jestli to je dobrý obchod, a já řekl, že ano, že mám tolik práce, až mi musí vypomáhat má sestra.

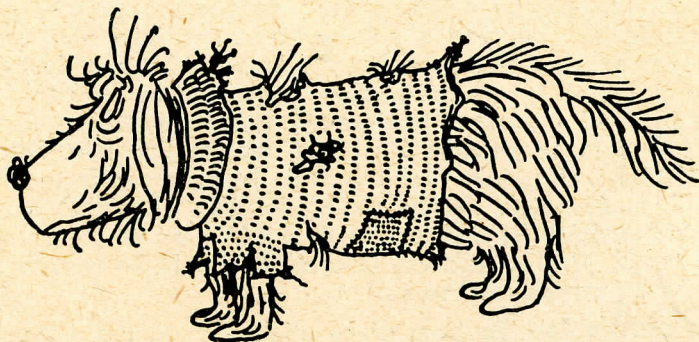
Starý pán užasl a řekl, že jsem přece nikdy žádnou sestru neměl, já mu na to rozhodně odpověděl, teď že ji však mám. To ho, jak se zdálo, trochu vyvedlo z konceptu, takže začal vyprávět o sobě. Že je pořád velice aktivní,

pije k snídani dvě sklínky červeného vína, po obědě hraje golf, před večerí bridž a po ní halmu. (Je ale možné, že tyto dva večerní programy jdou za sebou obráceně.) Syn že mu je v obchodě oporou potom, když jeho mladší bratr, který, jak jistě vím, má za ženu Mosbacherovu dceru, obchod opustil. Jeho nejstarší syn . . .

A tak dále a tak dále. Asi po půlhodině starého pána napadlo, že by se zase mohl na něco zeptat mne a proto se dotazoval, jak se daří mému mladšímu bratru. Vzdychl jsem a smutně řekl, že jsem ho bohužel musel zastřelit. Starý pán na mne přísně pohlédl, ale já pokračoval: „Snad to pochopíte. Ty stále aféry s vydíráním, co ho tak často už dostaly do vězení, mi už šly na nervy. Například tenkrát, to s tou vaší dcerou, to už bylo také . . .“

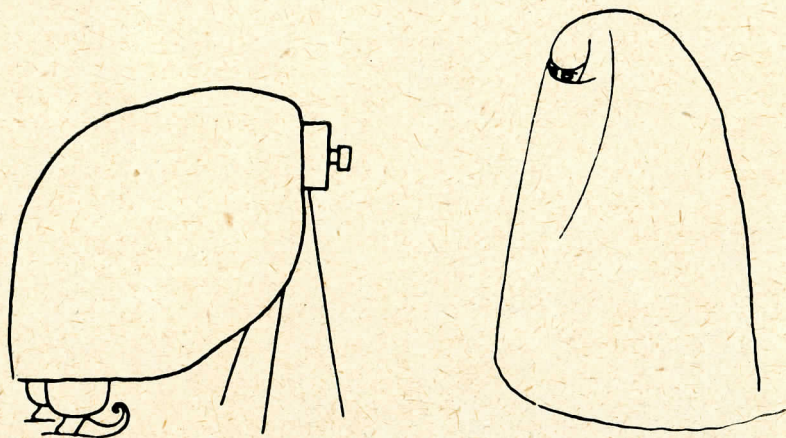
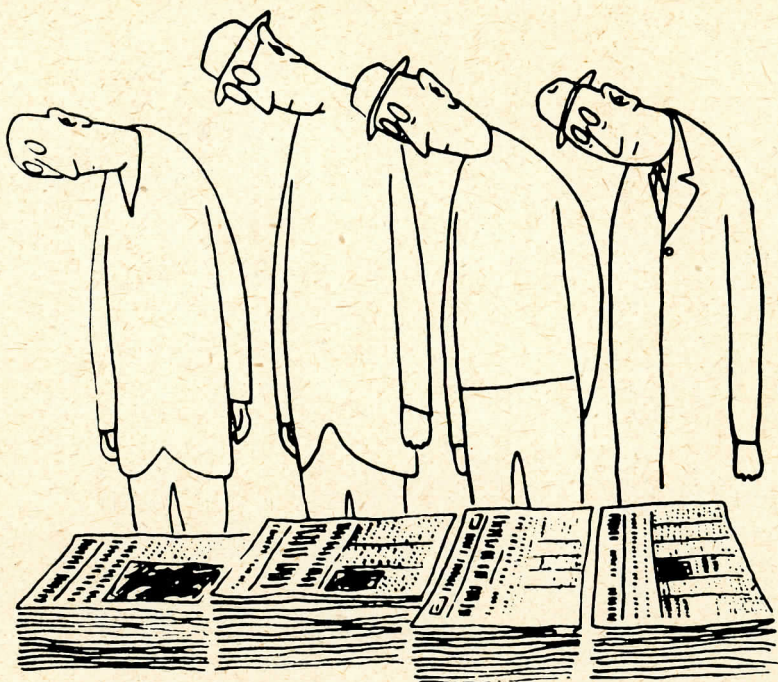
Starý pán se napřímil a řekl: „Pane, já žádnou dceru nemám.“ – „Dobrá,“ řekl jsem nezmaten, „tak to tedy byla vaše paní. Tak to tedy přece taky byla věc, která . . .“

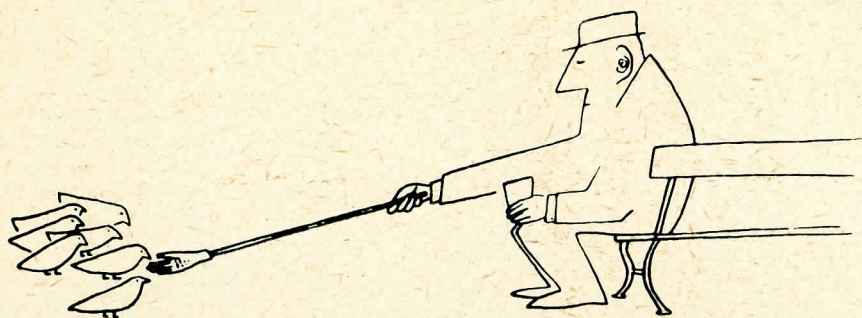
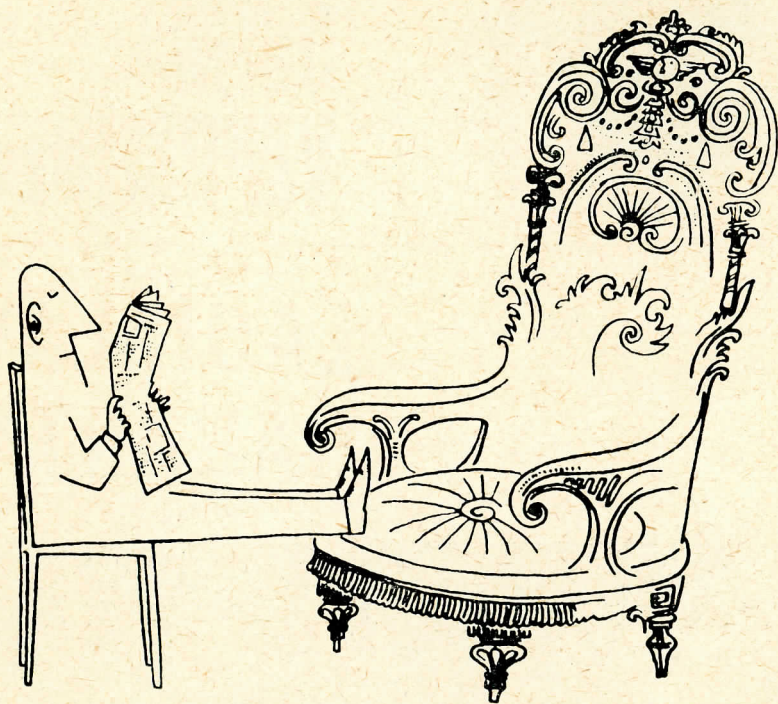
Starý pán se však na podpatku otočil a odešel tak rychle, jak mu jen jeho staré nohy dovolovaly.

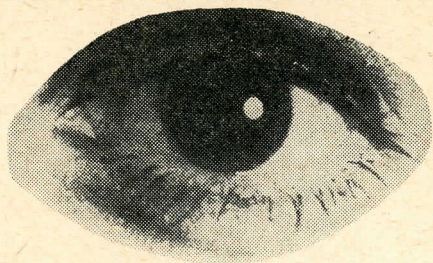

STERNBERG

OČIMA VZPOMÍNEK

LADISLAVA HABARTA

Jméno profesora Ladislava Habarta bude pravděpodobně pro mladší fanoušky jazzu a pop music zcela neznámé, protože jeho nositel dnes hrává poněkud v zahraničí a navíc ještě barovou hudbu v malém, takřka komorním obsazení. Byly však doby, kdy se Habartovo jméno objevovalo velice často v souvislosti s každým významným dnem v oblasti naší taneční hudby, ať již máme na mysli historický orchestr Gramoklubu, jehož byl Ladislav Habart spoluzakladatelem, orchestr Karla Vlacha, v němž s menšími přestávkami působil od prvních dnů ve vinohradské Jednotě, nebo vlastní velký band, který je díky moderním instrumentacím i zajímavým sólistům považován dodnes za nejpozoruhodnější velký orchestr z prvních poválečných let. A proto dnes zahajujeme náš nový historický seriál, nazvaný Očima vzpomínek, právě vyprávěním profesora Ladislava Habarta.

„Pocházím ze Svatonic u Písku, kde jsem se narodil 26. června 1914. Ve Svatonicích byl můj otec zaměstnán jako nádražní hlídač a tam jsem také strávil první čtyři léta dětství; pak jsem se i rodiči přestěhoval do Tábora. Tam jsem v roce 1937 maturoval na reálce.

Jako většina mých vrstevníků, i já jsem se začal zajímat o hudbu už za středoškolských studií. Jistě předpoklady jsem zdědil po mých prarodičích: dědeček byl totiž kapelníkem venkovské dechovky, v níž hrávali vesměs zanícení muzikanti, kteří zkoušeli s obrovským nadšením. Jejich zaujetí pro muziku bylo tak veliké, že to až dojímal – a to bylo v době, kdy se ještě psávaly noty brkem, na to se velmi dobře pamatuji. Dědečkovu dechovku pak převzal můj strejda a já jsem s ním chodil na zkoušky. Také maminka milovala hudbu a dobře zpívala, poněkud v kostele, jak už to na venkově bývá. A pak jsem začal chodit hrát na housle. – V zimě jsem jako každý správný kluk jezdil ve sněhu místo na saních na futrálu – tehdy se totiž ještě vyráběly pouzdra na housle ze dřeva. Bylo mi asi 13 let, když přišla slavná doba saxofonů a pistonů – trubek, které měly místo klapky svislé ventily. Byla to tehdy velká móda a když v Grandu, kam jsme jako studenti chodívali, zahrál některý muzikant kousek písně z Frimlovy Rosemarie na saxofon, bylo to pro nás něco fantastického. Jeden můj spolužák, který pocházel ze zámožnější rodiny, dostal od otce darem saxofon; protože mu to však nějak nešlo, tak mi svůj nástroj půjčil a tatínek mu místo toho koupil buben s krásným namalovaným indiánem. Tak jsme si založili první kapelu: nejdříve jsme byli čtyři a později dokonce pět (housle, saxofon, harmonika, buben a basa a snad i trombón). Naučili jsme se šest písniček a ty jsme stále zkoušeli dokola. Když jsme dostali první příležitost účinkovat na tanečním večírku, byl to dost velký trapas. Ale každý muzikant touží po veřejné produkci.

Doma jsme měli takové staré rádio a tak jsem strávil spoustu času s uchem přilepeným na amplión a poslouchal, co se ve světě hraje. V té době jsem se spřátelil s Jirkou Traxlerem, který pocházel také z Tábora. On hrál na kytaru, já jsem začal na klarinet a tak jsme jezdili spolu na chatu, kam tehdy neměly ženy přístup – hráli jsme, jak se jen dalo. Mezitím jsem ovšem maturoval a pak přeložil hlavní stan do Prahy, kde jsem nastoupil na vysokou školu studovat deskriptivu.

V Praze tehdy bylo na celém kulturním poli hodně rušno a pozadu nezůstal ani jazz. Emmanuel Uggé připravoval své přednášky o černošské hudbě

a existoval již také Gramoklub. A byl to Uggé, kdo na jedné schůzi přišel na nápad sestavit vlastní orchestr Gramoklubu, který by se snažil hrát typický jazz. Naším vzorem tehdy byl americký bělošský orchestr Casa Loma. Já jsem se také přihlásil ke spolupráci i se svým nerozlučným přítelem Karlem Ptáčkem, který hrál na tenorsaxofon. Díky věcem, které jsem nastudoval s Traxlerem na chatě, o mně říkali, že jsem nejlepší hráč na klarinet – jaké to bylo ve skutečnosti, to si jistě dovedete představit. Orchestr vedl Jan Šíma a zkoušeli jsme dvakrát týdně. Navíc jsme se snažili opisovat aranžmá z desek, což byla pro nás dost těžká práce. Nejhorší bylo nacvičit sóla, např. klarinet tehdy běhal až do g a to v té době nebylo právě obvyklé. Ale já jsem se ty věci prostě nadřel.

Náš orchestr byl složen především z vysokoškoláků a byla to výhradně amatérská, spíše fandovská záležitost. Nehráli jsme vůbec k tanci, nýbrž připravovali jsme se vždy na občasně koncerty. Pak jsme také nahráli několik desek pro Ultraphon, na nichž s námi zpíval – stejně jako na koncertech – E. F. Burian.

První desky jsme natočili 16. ledna 1936; byly to skladby Short Story v aranžmá Jiřího Traxlera, dále Feelin' Low, Dinah, Půlnoční blues, Beale Street Blues a další. V kapele tehdy hráli pod vedením Jana Šímy trumpetisté K. Paul, V. Škubal a J. Cholínský, trombonisté W. Paul a F. Šulc, na saxofony hráli vedle mě ještě V. Růžicka, V. Gentner a K. Ptáček a v rytmické skupině byli J. Traxler u klavíru, kytarista D. Novák, basista J. Srbek a bubeník O. Bodlák.

Téměř o rok později, 2. prosince 1936, jsme u příležitosti návštěvy pianisty Joe Turnera v Praze natočili další dvě skladby, věnované našemu černošskému hostu: Joe Turner Stomp s Turnerovým klavírním sólem a Joe Turner Blues s jeho zpěvem. V orchestru došlo mezitím ke změnám a tak vedle dvou nových trumpetistů (H. Preuse a A. Cimbura) hrála nová trombonová sekce (Z. Běhal a Hüttner). V saxofonech jsme zůstali jen my s Karlem Ptáčkem, nováčky byli J. Charvát a J. Záděra. U klavíru se mezitím objevil Jiří Verberger, kytaru hrál P. Rezek a na bicí úřadoval Honza Rychlík. Turner, kterému bylo tehdy asi tak 30–35 let, byl v ČSR angažován jako sólista, ale vystupoval za doprovodu malé domácí kapely, která v obsazení klavír, cello, trubka, kytara a snad i buben hrála koncert a mezitím zase – za jejich doprovodu – uváděl Turner ty své záležitosti. Byla to tehdy mimořádná atrakce pro celou Prahu.

Své poslední snímky na desky Ultraphon nahrál orchestr Gramoklubu 16. května 1937 pod názvem Komorní jazzový orchestr. Byly to dvě skladby: Basement Blues a Saint Louis Blues, obě zpívané Marií Burešovou v instrumentacích Jana Šímy. V kapele tehdy hráli kromě mě na klarinet trumpetista Cholínský, tenorsaxofonista Ptáček, trombonista Standa Kukačka, Jiří Verberger na klavír a dále stará rytmika s Rezkem, Srbkem a Rychlíkem.

Jak jsem se již zmínil, studoval jsem v Praze deskriptivu a kreslení. Poslední zkoušky jsem měl složit v roce 1939, ale to už Němci zavřeli vysoké školy a tak jsem místo profesora vyměnil za židli v orchestru Karla Vlacha. S Vlachem jsem hrál dost dlouho – jezdili jsme na zájezdy, natáčeli desky... Mezitím mě spolu s mým nerozlučným kamarádem Karlem Ptáčkem přetáhl do souboru Blues Music bubeník Karel Slavík (s tím jsme hráli nahoře v ka-

várně v Metru na Národní třídě), ale brzy jsem se opět vrátil k Vlachovi. Tam byla tehdy dobrá parta: na trubku hrál Vlasta Kloc, Polda Korbař byl klavíristou, Vašek Soukup hrál kytaru a na bicí nástroje tam byl již tehdy Mirek Vrba. Vzpomínám si, že v roce 1940 někdy v listopadu jsme natáčeli foxtroty Výletní den a O sole mio. Vlachův orchestr tehdy hrál v obsazení čtyři saxofony, tři trubky, trombón a čtyřčlenná rytmická skupina: piano, kytara, basa a bicí. Já jsem pak přešel od Vlacha do souboru Karla Finka, který hrál ve Fénixu – bylo to někdy kolem roku 1941–42. Nezůstal jsem tam však dlouho a odjel jsem s orchestrem Bobka Bryena do Varšavy, kde jsme účinkovali ve variétě. Jako cizinci jsme tam měli poměrně lepší život než místní obyvatelé, kteří prožívali válku daleko strašněji. V kapele s námi hrál tehdy také Karel Nýdl – ten pak v Polsku zůstal a po válce tam řídil vlastní orchestr, známý pod jménem Charles Bowery. Další člen kapely – na jeho jméno se již nepamatuji – tam také zůstal, účastnil se v roce 1944 polského povstání a ve Varšavě také zahynul.

Když jsem se vrátil z Varšavy do Prahy, nastoupil jsem opět k Vlachovi. Tentokrát jsem však již nehrál první altku, jako vždy dříve, ale na tenora. V roce 1944 jsme nahráli řadu desek pro Ultraphon ve swingovém ladění – byly to např. Setkání v pustině, Opium, Tabu, Vel-Velvary a další. V kapele tehdy spolupracovali trumpetisté V. Kloc, M. Kloc, F. Šulc a další, na trombón hráli F. Plichta, S. Kukačka, T. Robovský i jiní, mezi saxofonisty najdeme jména J. Kabáta a J. Vitouše na altky a vedle mě na tenorsax K. Ptáčka. Rytmická skupina tehdy sestávala z bubeníka J. Šrůta, pianisty J. Verbergra, kytaristy V. Soukupa a basisty F. Hanzlíka.

Nu, a mezitím skončila válka. Většina dřívějších orchestrů se rozešla – R. A. Dvorský, Karel Vlach i další – a vznikaly nové kapely. Karel Vlach se tenkrát rozhlížel po nových spolupracovnících a nikterak nespěchal se založením nového bandu. Já jsem však dostal chuť sestavit si vlastní velký orchestr – podporovali mě v tom koncertní ředitel František Spurný i Jiří Traxler. Měli jsme propracované podrobné plány na založení kapely, která by nehrála k tanci, ale připravovala jen koncerty, nahrávky na desky a rozhlasové pořady. Počítali jsme s tím, že každý do toho investujeme sto tisíc korun, sestavíme kapelu, která bude dva měsíce jen zkoušet tři hodiny denně a muzikanti budou u nás v zaměstnání. Z toho plánu sice potom sešlo, ale já jsem kapelu stejně založil. Zkoušeli jsme sice jenom měsíc, ale zato pilně – tři hodiny denně jsem pracoval se saxofony, tři hodiny s trubkami a stejnou dobu s trombóny. Pouze rytmická skupina nacvičovala repertoár sama. Bylo to velké vypětí – chtěl jsem po šestileté přestávce dostudovat. Vedle toho jsem téměř celý den pracoval s kapelou. Ale vyplatilo se to. Orchestr hrál k mé plné spokojenosti, i když vedle dvou až tří předních muzikantů byli v každé sekci také někteří hráči jen na doplnění počtu. Hráli jsme k tanci v kavárně Fénix – to byla změna proti původnímu plánu. Návštěvy jsme měli výborné – denně až 500 lidí. Obecenstvo bylo po válce hladové po dobré muzice k tanci. A my jsme zase dřeli. Vydělali jsme si na sebe.

(Pokračování příště)

ZADÁNO PRO PÁNY

ŠIMKA

GROSSMANNA

SKON CHLÍPNÉHO DĚDICE

(Drama z manufaktury)

PRVNÍ JEDNÁNÍ

Dělník (brumlá u kádě): Již třicet let dře od slunka do slunka na barona Šmukýře v této prokleté manufaktuře a dýchám výpary sirných žiravin.

Dělníkova žena (připlouží se z vedlejší dílny): Táto, již to zde déle nevydržím. Manufaktura ti svými nelidskými podmínkami vzala již dva syny, nyní přijdeš o mne. Cítím slabost v celém těle a zimničně se chvěji. **(Což divák nakonec i zřetelně vidí.)** Nemáš chléb?

Dělník: Chléb, kdy jsem jej naposled viděl. Poslední peníze jsem odnesl židu Halfarovi za uhlí a kaviár, který mi vnutil, když jsem byl opilý ze žalu nad bídou tohoto kraje.

Dělníkova žena: Napiji se tedy teplé vody. **(Pije z ušmudlané bandasky tep-lou vodu.)**

Dělník (uplivne do kotle s louhem): Žijeme hrozně. Proč jsme se nenarodili jako lesní zvířata? **(Jeho mohutné tělo se otřásá pláčem a po knírech stéká slza.)**

Dělníkova žena: Musíme vydržet pro naše zatajované dítě, naše všechno. Veroniku továrně nedáme. O té se Šmukýř nesmí dozvědět. Je mladá a krásná. Snad najde v životě štěstí.

Baron Šmukýř (vykračuje zpoza sloupku): Konečně vás mám, lůzo! Myslel jsem si již dávno, že mi zatajujete dceru.

Dělníkova žena (omdlévá z leknutí).

Dělník (míchá silně louhem): Veronika do strojové manufaktury nepůjde!

Baron Šmukýř: Vzpomeň si na podpis, kterým jsi zpečetil svůj i její osud. Všechny tvé děti patří mé rozvíjející se manufaktuře.

Dělník (klesá na kolena): Slitování pane!

Baron Šmukýř: Zítřa ráno bude tvá dcera tady. Jinak tě dám zavřít do kobky.

Dělníkova žena (procitá): Ó, běda, běda!

DRUHÉ JEDNÁNÍ

(Druhý den)

Dělníkova dcera (zatápí pod kotlem): Tak jsem tedy neušla manufaktuře. Jak je to zde odporné. Ubozí rodičové. Zde prožili celý život.

Mladý Šmukýř (zpoza rohu): Hle, čerstvá dělnice. Tu jsem zde ještě neviděl. Je pěkná. Lahodí mému vilnému oku. **(Jde zvolna k Veronice)** Hej, ty nová! Pojd' a buď pánovi po vůli! **(Natahuje po děvčeti chlípné pracky).**

Dělníkova dcera: Pomoc, mladý Šmukýř, o kterém jsem slyšela již tolik oškli-vého! Mne však nedostane. Hup přes kotel jako přes ohníček pasáčeků. **(Skáče pružně přes kotel se sirnou žiravinou.)**

Mladý Šmukýř: Ha, jsi v pasti v rohu. Jsou tam i pytle, to se hodí. Hned jsem u tebe, holubičko. **(Skáče bohužel pro něj ne pružně, přes kotel)**

Ou, padám do sirné žiraviny! Zachraňte mě, dělníci, nařizují vám to! **(Mizí v žiravině.)**

Dělníci (seskupí se kolem kotle a hučí): Je po něm. Snad bude teď život v manufaktuře trochu lehčí.

Opona

Poznámka režijní: V tomto dramatu, určeném souborům moderního divadla, je nutno, aby role byly obsazeny prvotřídními herci, kteří jsou schopni dokonale vyhrát důležité akce v závorkách viz: ()

FOTO J. WÄGNER

DOŽÍNKY V NAŠÍ OBCI

Naše obec, malebně rozprostřená v úrodném Pošumaví, honosí se slávou tradičních dožínků již od dob Marie Terezie. Leč poslední dobou výnos z hektaru začínal povážlivě klesat, sklizeň obilnin se podobala spíše houbaření a od klasu ke klasu jsi v mlze netrefil. Tyto okolnosti nás vedly k tomu, abychom netrali tvrdohlavě na tradicích buržoazního zemědělství a slavili dožínky jen jednou za pět let, až nastřádáme úrodu.

Letos tedy nastal kýžený pátý rok. Již přípravy naznačily, že oslavy budou mohutnější než kdy jindy. V každé chalupě se peklo, smažilo, prkenné podlahy se smály bělobou a čerstvé vápno usadilo se na zdech. V předvečer slavnosti zapnul předseda místní rozhlas a živá vysílačka, posluha Jóna, se tudíž rozběhl od chalupy k chalupě a trychtýřem všude oznamoval, že u příležitosti dožínků přijede divadlo z města. Slavnost pak bude zakončena nevidaným cvičením požárního sboru, při němž bude poprvé v dějinách obce použito místo kbelíků stříkačky s překvapujícím účinkem.

Druhého dne se vesnice probudila do zářivého rána. V domově důchodců se na společné besedě vzpomínalo s hněvem, jak v roce 1906 zlý statkář Brůna přerazil bič o svého čeledína. Pak se výminkáři seřadili do průvodu a obešli zahradu bývalého zámku, aby se přesvědčili, že zemědělská šlechta je už dávno pryč. I na jiných místech vesnice se rozběhly besedy se zasloužilými bojovníky za svobodné zrno. Na schůzi v restauraci „U Kotoučů“ vzpomněli obyvatelé na legendárního pasáka ovcí Jana Patejdla, který zachránil svěšené stádo před vlky tím, že se sám nechal smečkou sežrat, za což mu pak byla udělena peněžitá odměna ve výši 40,— korun.

Ale i současnost obce skrývala své talenty, a tak dožínkové dopoledne se stalo přehlídkou družstevního umění. Traktorista Ciprian předvedl jízdu na šesti strojích současně, při čemž na jednom jel a ostatní ovládal vůlí. Zootechnik Boublerle pak zarecitoval vlastní báseň o lásce dojičky a námovníka, kterého bouře náhodou zahнала na vesnický rybník. K polednímu přijelo ohlášené divadlo z města. Profesionální soubor, který se skládal ze dvou žen a jednoho muže, pro nás připravil historickou hru „Bitva u Lipan aneb Šest tisíc mrtvých“. Byla to velkolepá podívaná na fantastické výkony herců, z nichž každý hrál nejméně deset postav. Zvláště muž, který představoval polní vojsko i panskou jednotu, nepolevil celé tři hodiny v tempu. Chvilí útočil, chvíli chroptěl, chvíli jásal a nakonec se udeřil o vůz a padl. Všichni jsme plakali, ale on se jako zázrakem zvedl a řekl: „Neplačte, to byla jenom hra!“ A bylo zase veselo. Dožínkový společný oběd na náměstí byl také důstojný tohoto svátku. Družstevní hejno tří slepic bylo celé vybito a snědno i s peřím. Spokojení radostným průběhem dne, těšili jsme se na zlatý hřeb dožínků – cvičení spojených požárních sborů, největší od první světové války. Přesně v 16.00 hodin polil velitel cvičení Jan Voda za napjatého ticha radnici petrolejem a vyzval rodiče, aby dnes klidně půjčili dětem sirky na hraní. Stalo se tak. Příští hodinu diváci oceňovali potleskem jak si děti hrají. V 17.15 vypadla konečně pětiletému Jiřímu Pantůčkovi sirčička z rukou. Radnice vesele chytla.

„Výborně“, zvolal velitel, „Hoří!“ a hvízdal na prsty. Z blízkých i vzdálených úkrytů se vyřítili hasiči, obklíčili neprodyšně radnici a zanotovali píseň Červená se line záře. Při šesté sloce předseda znervozněl: „Snad byste mohli začít hasit“. „Tenhle plamínek“, zasmál se velitel, „to uhasím slinou“. Zase se čekalo. Plameny zachvátily druhé patro. „Haste!“ ozývaly se výkřiky, když oheň začal přeskakovat na okolní chalupy. „Zbabělci“, ušklíbl se velitel, „nevěří mým hochům“ a zatroubil na poplach. Požárníci rozvinuli hadice a stiskli několik knoflíků. Mohutné proudy tekutiny začaly svůj zápas s ohněm. Plamen radnice se však nezmenšil, naopak připomínal výbuch sopky. Velitel znervozněl a oznámil předsedovi, že končí cvičení, neboť s tímhleťm nechce nic mít. I když to, že vesnice lehla popelem, by se někomu mohlo zdát tragédií, bylo by nesprávné nevidět, že požár vrátil půdě plodnost. Popel důkladně pohnožil družstevní lány, takže už zase máme dožínky každý rok. Ať žije náš požární sbor!

(Ze hry „Besídka v rašelinšti“)

TEST PRO MUŽE

(Máte smysl pro rodinný život?)

Každoročně se zjara objevují v sadech dvojice milenců, aby sladkým šepotem lásky přehlušily zpěv káněte myšilovky. Avšak po nezávazném miliskování přicházejí maně na mysl otázky vážnější – to jest sevřítí známost v pevný svazek, manželství. Rozvodové statistiky bohužel ukazují, že ne všichni ti, kdož do lavice ryli srdéčka, dovedou též ruku v ruce kráčetí životem. A zde přicházíme jako na zavalanou my, přátelé, kteří hlídají vaše budoucí štěstí. Nikdo jiný než náš test vám nepoví lépe a důvěrněji, zda máte smysl pro rodinný život.

1. Při svatbě budete:
 - a) pokorně sledovat obřad
 - b) flirtovat s družičkami
 - c) kácet se opilý do tchánovy náruče a zesměšňovat jej
2. Kam mají směřovat vaše kroky ze zaměstnání:
 - a) do hospody
 - b) domů
 - c) do hanbince
3. Kdo má největší nárok na váš volný čas:
 - a) sportovní klub
 - b) manželka
 - c) pes

4. Budete mít rád děti:
 - a) jen když se o nich bude vyprávět
 - b) jen když budou u babičky (z manželčiny strany)
 - c) i když si z vás udělají koníčka
5. Jak vyřešíte manželské rozpory:
 - a) mlčením
 - b) klidnou rozmluvou
 - c) rvačkou
6. Kolik myslíte, že stojí byt:
 - a) 10 korun
 - b) 505 korun včetně zpropitného
 - c) více než 50 000 korun
7. Oznámí-li vám manželka, že přijede tchyně:
 - a) nedáte najevo zlost
 - b) utečete z domu
 - c) vložíte pod rohožku pumu
8. Vyzve-li vás manželka k nedělní procházce:
 - a) budete předstírat nakažlivou nemoc
 - b) vyskočíte z postele s radostným jekotem
 - c) poklepete si významně na čelo
9. Napomene-li vás manželka, že čtete při jídle noviny:
 - a) hodíte jídlo na zeď
 - b) omluvíte se s poukazem na to, že jde o poutavý list
 - c) podáte jí přečtené stránky
10. Nejlepší oslovení pro vaši paní bude:
 - a) huso
 - b) miláčku
 - c) krátký, ale silný hvizd

Správné odpovědi: 1a, 2b, 3b, 4c, 5b, 6c, 7a, 8b, 9b, 10b

Za každou správnou odpověď si započtete 5 bodů, za přibližnou 3 body.

Máte-li 50 bodů, je vás škoda pro jednu ženu.

Máte-li 30–40 bodů, může to s vámi vaše paní vydržet.

Máte-li méně než 30 bodů, potěš Pámbu vaši domácnost.

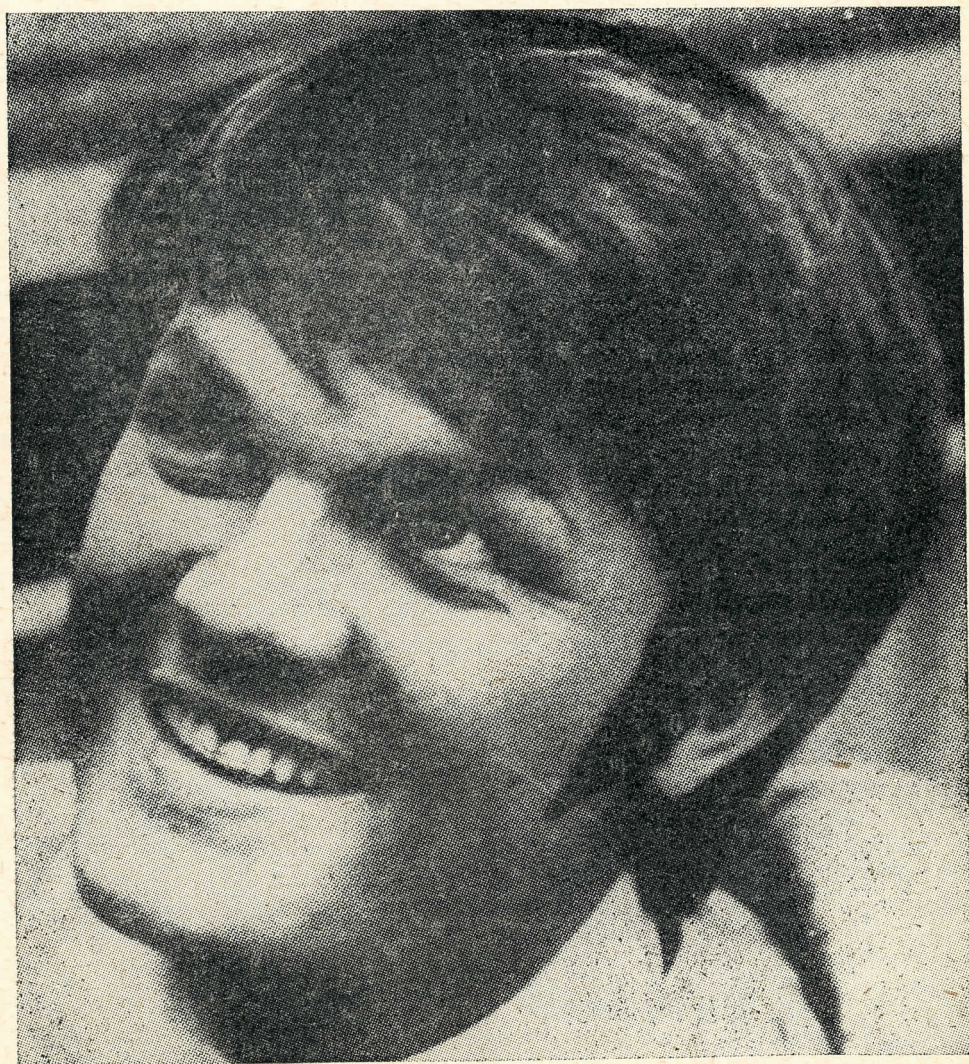
MŮJ PRVNÍ MEJDAN

V životě lidském nachází se několik pěkných momentů. První dětské krůčky, překonání strachu z Polednice, vstup do Pionýra, vyloučení z Pionýra a od čtrnácti let pravidelné mejdany, kde se utuží kolektiv a pubertální představy nabydou konkrétních forem. Ani já jsem neunikl tomuto koloběhu. V osmé třídě jsem se sice podobným atrakcím ubránil, neboť mě půl roku trápila úplavice a musel jsem pak dohánět učení, ale když jsme končili devítku, naplnil se osud. Přišel den, kdy předseda třídy, Vavřík Jan, oznámil, že se v neděli koná u něj dýchánek na rozloučenou, neboť rodiče mají konečně noční. Pak obešel třídu s plechovou krabičkou a otázkou. „Kolik dáš na chlast?“ Dal jsem 2,— Kčs a měli mě za blbce. „Základ je 60,—“, pravil Vavřík Jan, „ale můžeš dát víc.“ Dal jsem 60,— a šel domů plačky. „Co je ti?“ ptala se matka hned ve dveřích. Bylo mi jasné, že o mejdanu nesmím mluvit, a proto jsem zavtipkoval: „Ale, platil jsem alimenty“! Dostal jsem však takový výprask, jako bych je byl skutečně platil. Leč situace byla zachráněna. V 7 večer jsem se proplížil předsíní jako ohař, mumlaje: „To je zajímavé, že máme dnes večer školu“ a šel užít za svých 60,— . . . V bytě u Vavříka Jana bylo rušno. Koberce stočeny před vraty, okna zatemněná, magnetofon hrál, radio hrálo, gramofon hrál, Vavřík hrál na kytaru. Sedl jsem si tiše do koutka a vyndal zeměpis, neboť mě přece jenom tlačilo svědomí, že jsem doma zalhal. Kongo mě tak zaujalo, že jsem zcela přeslechl výzvu k přípitku. „Ty nebudeš pít, Bědo?“ přitočila se ke mně na svůj věk markantně vyspělá Květa. Zavrtěl jsem hlavou. „Napij se, a ukážu ti něco zajímavého“, slibovala mi s úsměvem, který jsem neznal. Váhal jsem. „Vyber si, chceš whisky nebo něco jiného?“ „Bylo by podmáslí?“ rozpomenul jsem se na pochoutku svého dětství . . . Kupodivu nebylo. Všichni se smáli mé prostotě a Květa mi nic zajímavého neukázala. Usedl jsem tedy znovu k zeměpisu a obrátil na stranu 64, kde byl obrázek nahé černošky v nejlepších letech. Náhle se mi Vavřík nahnul přes rameno. „To je kousek“, zvolal, „pojdte se kouknout, holky, jak máte vypadat“. Všichni se kolem mne nahrnuli a shodli se na tom, že učebnice jsou dnes modernější a neškodí do nich občas nahlédnout. Jedině Kulíšek ohrnul ret a nezdál se být překvapen. „To je toho“, utrousil, „listoval jste už letos někdo v biologii? Tak abyste věděli, za stranu 24. jsem dostal od jednoho chlapa z naší ulice 75,— Kčs. Tam je úplně všechno a je to popsáný“. Nevěřili jsme mu. Vavřík vylovil z aktovky učebnici a nervosně v ní zalistoval. A skutečně. Všechno bylo zakresleno jak náleží a popsáno tak dovedně, že se i svěťák Vavřík poučil. „Tak, měli jsme inspiraci a teď vypukne zábava“, rozhodl pak, zavíraje učebnici. Začlo se tančit. Koukal jsem na to jak vyjevený. Do tanečních jsem sice chodil pilně, kvapík tančím jako bodnutý včelou, ale tyhle divočiny, při kterých jsem jen těžko rozeznával, co je žena a co muž, ty nás Mistr neučil. Přesto jsem se ale dostal do kola. Květin tanečník, dýchavičný Albert, několikrát upadl. Nejprve na zem, pak do vany a nakonec do mdlob. V tomto stavu přes veškerou snahu neudržel tempo a Květa sáhla po mně. Se zeměpisem pod paží jsem se oddal rytmu. Mé černé galoše po dědovi jakoby samy klouzaly po něčem, zanechávaly na parketách dlouhé,

černé rýhy a pokoj se naplnil tradiční vůní pole. Dotančili jsme a chvíli se pilo. Náhle Vavřík vyskočil, pustil sklenici a vykulil oči na podlahu. „Co . . . co je to tu za rýhy?“ Jeho zrak pak zajel na mé kaučukovky. „Co tančíš, když máš na nohou pluhy, ty burane“, obořil se na mne zoufale. „Copak si dá máma namluvit, že tudy jel omylem žebříňák s hnojem proti mé vůli?“ Nevím,“ řekl jsem, „neznám tvou matku, ale neradil bych ti, aby ses smál mým botkám. Ty chodily, když tvůj otec běhal ještě bos.“ Vavřík na mne skočil. „Nechte toho kluci“, křičela Květa, „začínám striptease!“ Vavřík zapomněl na rvačku a hmátl po lupě. Květina produkce byla skutečně pěkná. Učebnice biologie byla proti ní reklamním letáčkem nevalné úrovně. Po potlesku se Květa oblékla už jen spoře, aby nenastydla od nohou, a zábava pak nabyla volnější úrovně. Chtěl jsem se také svléknout a ukázat jak vypadá kulturista teoretik, ale napadlo mi, že bude lépe obnažovat se pozvolněji – a sundal jsem kožich. „Mohli bychom si zazpívat“, volal Vavřík a vzal kytaru. Začal jsem broukat „Zítřka se bude tančit všude“, ale byl jsem překřičen jakousi nemravnou odrhovačkou o nevěře. A to mi vzalo náladu. S jakými lidmi tu sedíš, Bědo, blesklo mi hlavou – rodiče tví se domnívají, že máš doučovací kroužek jazyka mateřského a ty zatím bohapusté orgie s buržoazními synky pořádáš a na chlípná těla dcerek kapitalistických ztroskotanců hladově se díváš! Vstal jsem a začal řeč: „Vy jedni darmožrouti! Zatímco italský dělník hladovi a kníže Rainier Monaco opustiti nehodlá, vy se zde obnažujete a alkoholem za mých 60,— Kčs hrdlo proléváte do omrzení. Ne, nene!“ Vtom zaharašil v zámku klíč. Vavřík pustil Olgu a volal: „Otec se vrací, všechno pryč!“ Rázem bylo v bytě pusto. Všichni odešli oknem . . . Musím říci, že Vavřík senior byl muž činu. Ani se moc nevyptával, pouze láhve v duchu přepočtl, dámské prádélko okem znalce ocenil a už do mne bušil. Otlučen jako Karlův most po nájezdu Švédů jsem doklopýtal domů. Otvíral jsem dveře s obavou, neboť jsem čekal trest rodičů, ale přišla mi naproti sestra v nedbal-kách. „Už spíte?“ šeptl jsem bojácně. „Co blbneš, Bědo“, řekla mi. „Naši jsou na schůzi, tak pořádám mejdan. Pojď dál a svlékni se do půl těla, abys mezi nás zapadl . . .“

(Z připravované knihy BESÍDKA ZVLÁŠTNÍ SKOLY, kterou vydá nakl. Růže v Českých Budějovicích.)

TOMMY ROE

Psát jednoduché, melodické písničky, které by si každý zapamatoval na prvé poslech a přitom by mu nikdy nepřipadaly ohrané a nepůvodní, není vůbec snadné. Zkuste napsat popěvek na tři akordy a uvidíte, jak často stvoříte nějakou banalitu anebo melodii, která beztak už existovala léta před vašim pokusem. Potvrzují to konečně mistři kompozice Lennon a McCartney, kteří přiznávají, že nejvíce nedosažitelné pro jejich pero byly prosté, zároveň však – a to je nejdůležitější – originální a osobité rock'n'rolly Little Richarda: Tutti Frutti, Good Golly Miss Molly, Rip it Up...

Mistrem jednoduchosti je dnes, vlastně už po devět let, Američan Tommy Roe. Písňe, které píše (v poslední době někdy ve spolupráci s Freddyem Wellerem, členem slavné americké skupiny Paul Revere and the Raiders a novou hvězdou country music), také sám zpívá, takovým chlapeckým, nevzrušeným hlasem s rovným rockovým frázováním. Je určitě jedním z mála zpěváků, kteří po celou svou kariéru nezměnili ani styl svého zpěvu, ani styl repertoáru. V roce 1962 měl obrovský světový hit Sheilu, letos zase na dva měsíce obsadil první místo americké Hit-Parade (a brzy nato i britské) s dalším velikým hitem Dizzy, a přitom ty písňe mohly klidně vzniknout a vyhrát žebříčky v opačném pořadí. Těch sedm let mezi je pak zaplněno překvapivě pravidelnou vlnovkou vzestupů a sestupů zpěvákovy dráhy. Sotva se totiž desky Tommyho Roa začaly prodávat méně, už tu měl písničku Everybody a zase velký hit! Znovu se zdálo, že Roe upadne v zapomnění jako většina jeho smrtelníků z éry Sheily (Jack Hammer, Del Shannon, Dion, Rick Nelson, Johnny Cymbal...), a na jedinou tu byly dva bestsellery za sebou: Sweet Pea a Hooray For Hazel. Ještě další písnička It's Now A Winter Day dosáhla americké Top 30 a pak zase dva roky nic, až letos: Dizzy, Heather Honey, Jack And Jill – a Roe je nám zase svými písňemi příjemný a svěží. Stručně řečeno: Roe je nezmar, protože dokáže přijít s písňemi, které musí chytit.

Tommy Roe (nar. 9. 5. 1942 v Atlantě, Georgia) sice projevoval své hudební sklony od dětství, nakonec se však ke zpěvu dostal jen tak tak. Na škole vedl skupinu Tommy Roe and the Satins (v níž zpíval a hrál na kytaru) a ačkoliv už měl Sheilu vydanou na deskách společnosti Judd (natočil ji v roce 1960, bestsellerem se však stala až o dva roky později), rozhodl se pro perspektivní zaměstnání technika u firmy General Electric. Co to dalo jeho manažerovi Billu Lowerymu za práci, aby jej přemluvil, že dráha profesionálního zpěváka stojí za pokus. Když už to nešlo jinak, nabídl mu 600 dolarů, když se vzdá svého místa. Roe nakonec souhlasil a dnes Lowerymu blahořečí, že neskončil, jak říká, jako nejlepší zpěvák – u General Electric...

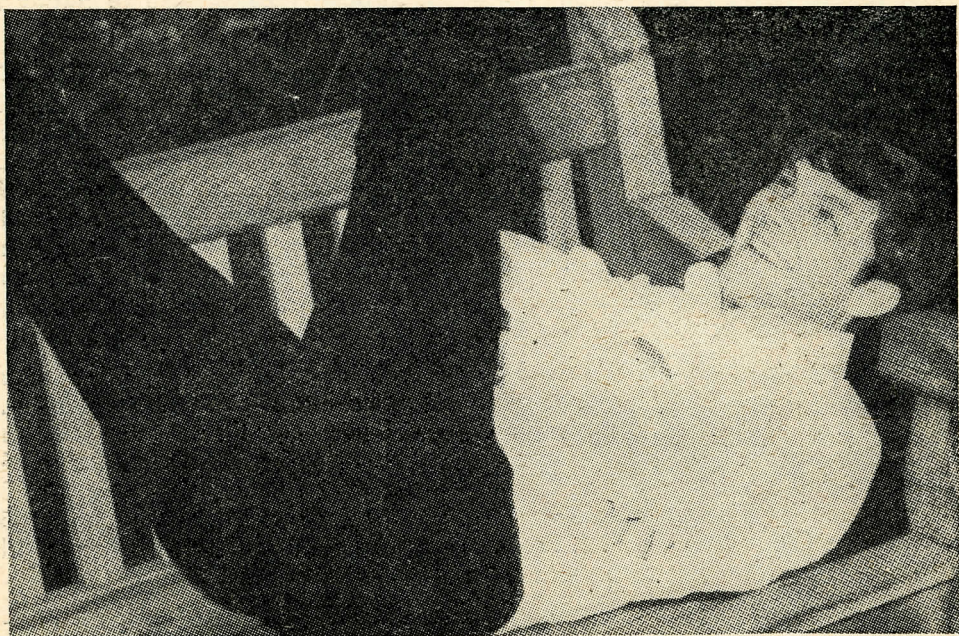
Písnička o Sheile, na níž si slavná francouzská hvězda založila nejen svou kariéru, ale i umělecké jméno, se už řádně postarala o Tommyho popularitu. Je zajímavé, že když pak s písni The Folk Singer pronikl na sedmé místo britského žebříčku, byl pozván spolu s Chrisem Montezem na první britské turné a tehdy s nimi jako předskupina vystupovali také Beatles, na plakátě uvedení malým písmem někde dole. Do Británie se pak vrátil v roce 1965 na turné s Cillou Black a P. J. Probym, ale to už jeho nahrávkám Party Girl a Diana From Manchester Square do žebříčku nepomohlo.

Dnes žije Tommy Roe v San Fernand Valley v Kalifornii v krásném domě s ba-

zénem se svou druhou ženou a sedmiletou dcerou Cynthií. V Kalifornii si již také zahrál v několika hrách a má tu nějaké plány s filmem. Ve volném čase se vydává do rodné Atlanty, kde má farmu někde u jezera. Vlastně je takový, jako jeho písně, šťastný člověk, věčně usměvavý. Na jeho dlouhohrajících deskách však přesto zazní smutný tón. Nejvíc je hrdý na své progresivní LP Phantasy, desku o dětech. Své písně staví na nějaké jednoduché chytlavé frázi – angličtinář jistě ocení např. zvukomalebnost titulů Hooray For Hazel nebo You Make Me Dizzy. Prvky country music se v jeho hudbě neobjevují náhodně, country totiž byla hlavní hudbou jeho rodiště a také jeho otec z ní vycházel, když ho začal učit hrát na kytaru. Druhým silným vlivem se pak samozřejmě stal rhythm-and-blues.

O Tommym se říkalo, že nikdy nebyl úplně nahoře, ani dole. K tomu prvnímu však má stejně blízko, jako když si před sedmi lety zpíval Sheilu celý svět.

JAROMÍR TŮMA

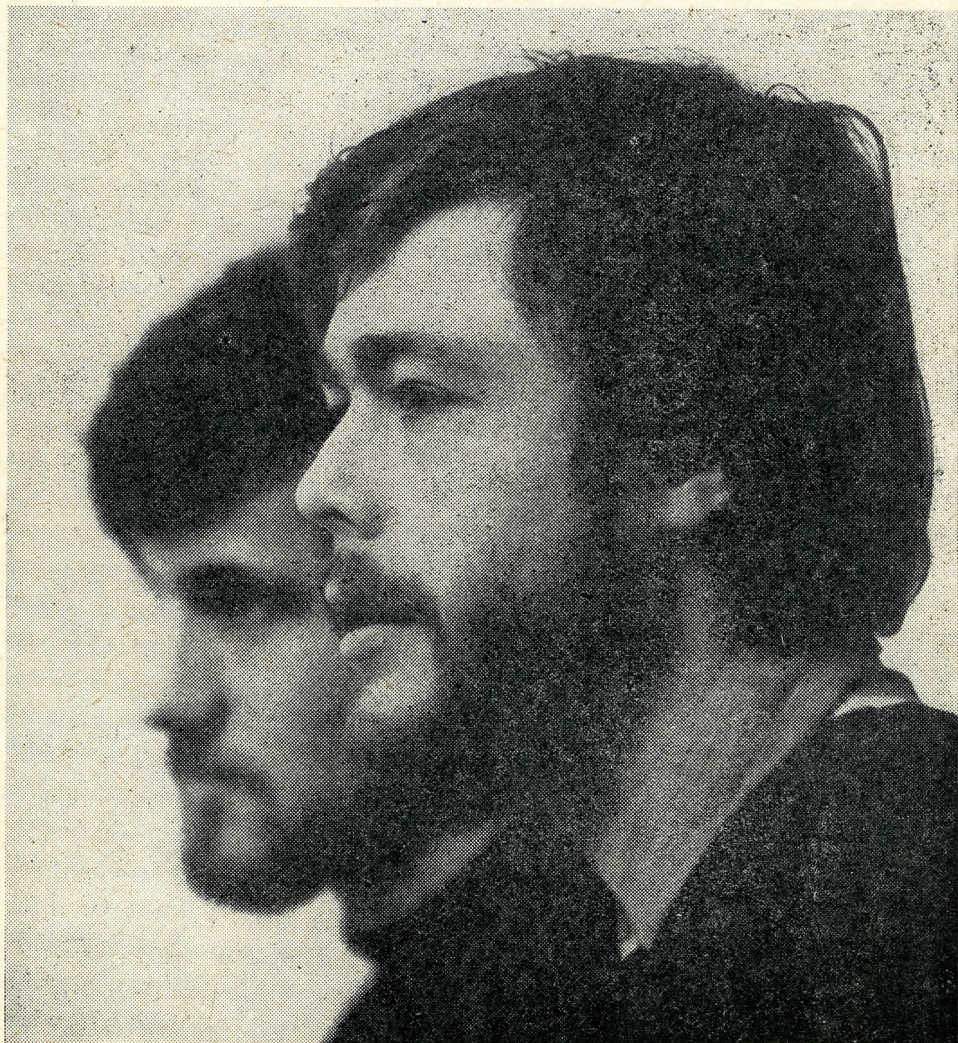

PÍSNÍČKY JANA KANYZY A PETRA POSPÍCHALA

ZPIVAJI AUTOŘI

FOTO J. KREJČÍ

PRKNO A VLČÍ MÁK

HUDBA: J. KANYZA / TEXT: J. KANYZA A P. POSPICHAL

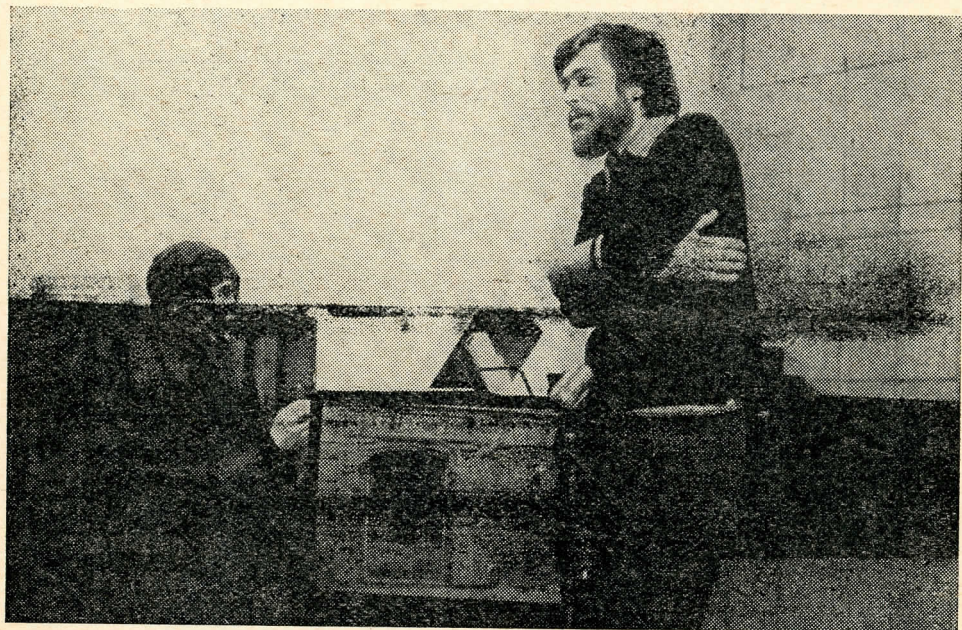
The musical score is written for a single melodic line in treble clef, 4/4 time. It features various key signatures (F major, B-flat major, C major, D minor, E major) and dynamic markings (F, Bb, C, Dmi, G, Ami). The lyrics are in Czech and describe a story involving a cart, a witch, and a wolf. The score includes a repeat sign with first and second endings at the 9th measure. The final line of the score is cut off.

4 Vyšlo prkno na procház-ku, po-tka-lo tam vl-čí mák,
sta-rý dře-vo cí-tí lás-ku. je to-mu i na-o-pak.
Mák je pro mne pří-liš krás-ný, nevím jak mu ří-ci mám,
nebýt je-ho ma-ko-vi-ce, byl bych stará pr-ke-ni-ce,
dál bych chodil světem sám. sám. Ach, prkno,
prk-no, hoří mi květ, sluníč-ko za-pa-dá, zima je ta-dy.
pět lístků mám všechny ti dám, - bu-dou nám raptar-á-da,
bu-dou nám raptar-á-da bu-dou nám všude zá-vi-dět..
Na roz-pá-le-ný sil-ni-ci mák a prk-no sto-jí do-sud,
tenkou nit vánku dr-ží-cí tam shnil a zvald jejich o-sud, tam
shnil a zvald jejich o-sud, tam shnil a zva-dl je-jich osud.

BALADA O DIVCE S DLOUHÝMI VLASY

HUDBA I TEXT: JAN KANYZA

FOTO J. KREJČÍ

Ami Dmi

Těžko se zpí-vá, hořce vzpomí-ná - příběh ten

G7 C Ami

dávný má-lo-kdo ví, rá-no když sví-tá má-lo-kdo

Dmi Ami E Ami

ví, že v so-bě skrý-vá - hořkost a stín.

OBSAH REPERTOÁRU MALÉ SCÉNY

1969

Pořady, aktovky, scénky

Cami P. H.: Scénky	11/8	Josephson E.: První noc doktora Nilssona	3/15
Fiala P.: Rackové	4/12	Kisch E. E.—Polák P.: Aféra plukovníka Redla	12/12
Filippo E. de: Role Hamleta	6/11	Pirandello L.: Muž s květem v ústech	5/14
Gajda J.: Villon pana Brouska	8/16	Smoček L.: Bitva na kopci	1/16
Hirche P.: Nejpodivnější milostný příběh světa	7/22	Vodňanský J.—Skoumal P.: S úsměvem idiota (ukázka)	9/12
Jerome K. J.—Polák P.: Tři muži ve člunu	10/15		

Verše

Arabská lidová poezie: Lásky a čas	9/8	Morgenstern Ch.: Kůň	10/10
Bruno G.: Sonet k chvále osla	9/43	Poliziano A.: X X X	9/42
Cros Ch.: Estrádní triolety	6/6	Popa V.: X X X	2/6
Goethe J. W.: U soudu	12/8	Rousseau J. B.: Farářovo upozornění	8/8
Hughes L.: Zpěvy k temné panně	1/8	Shakespeare W.: Sonety	5/6
Jelínek H.: Mathurina	4/6	Starojaponská poezie: Cikády šat	11/6
Masters E. L.: Cassius Hueffer	7/10		

Povídky

Algren N.: Katz	2/12	Kesten H.: Pak se oženil s jednatřicetiletou ženou	11/20
Böll H.: Můj těžký úděl	11/1	Nepil F.: Největší savec	6/1
Buzatti D.: Jak padají děvčata	4/1	Podaný J.: Lítají každou noc	12/4
Fiala P.: Hlídač třešní	3/42	Schnurre W.: Poprava	3/1
Jak se pořád máte?	12/1	Simenon G.: Vražda ve vile	10/1
Hof Z.: Jak chutná tma	7/1	Steinbeck J.: Dějiny lidstva v kostce	1/1
Hoznauer M.: Monolog průvodce na výstavě	9/1	Thurber J.: Smrt v zoo	5/1
Jarolímek J.: Na jedné lodi	2/1	Williamson D.: Popelník	8/1

Bohové se smějí	9/11	Leacock S.: Moje finanční kariéra	4/8
Donald B. M.: Vejce a já	10/12	Shaw G. B.: Myšlenky	12/10
Jerome K. J.: Tři muži ve člunu		Zoščenko M.: Nicotné příběhy	6/8
o psu nemluvě	2/8		

Vystavuje ...

Bosc 5	Skupina politický plakát 7
Canzler Günter 2	Steklík Jan 11
Hanel Olaf 3	Štěpán Bohumil 8
Nepraš Karel 12	Trinkewitz Karel 4
Peynet 9	Vyčítal Jan 6
Sempé 10	Zábranský Vlasta 1

Profily zpěváků (Jaromír Tůma)

Bee Gees	1/30	Jürgens Udo	2/16
Clark Petula	4/28	Kinks	7/18
Černocká Petra	10/25	Lee Leapy	5/20
DeShanon Jackie	12/20	Quinn Freddy	11/30
Driscoll Julie	9/22	The Trens	6/28
Flamengo	8/31	Zagorová Hana	3/27

Historie psaná písničkou (Stanislav Titzl a Karel Srp)

Cortés Rudolf	8/10	Veselá Jarmila	7/12
Irmanov Václav	1/10	Zemánková Inka	5/8
Popper Jiří	3/8	Zíma Josef	11/23

Portréty skladatelů a textařů

Apłt Jiří 5	Klipec Milan 1
Bárta František 12	Korbař Leopold 8
Brabec Jindřich 2	Nikodem Bedřich 3
Čepelka Miloň 9	Poštulka Vladimír 11
Janík M., Paleček M. 4	Zahradník Václav 6
Klempíř Jaromír 7	

Písně

Americká lidová — Řihošek M.: Malá Isabell	5/30	Americká lidová — Zíma J.: Zelený pláně*	11/28
Americká lidová — Dufek M., Hájek A.: Pojď ven	5/31	Andrews Ch. — Borovec Z.: Tys mě měl rád	5/38

Bacharach B. — Krečmar E.: Líný pták	11/38	Kohout Z. — Beneš V.: Rudé nebe	5/44
Barry, Robin — Krečmar E.: Svět	10/35	Korbař L. — Hořínek T.: Cesta domů	3/31
Bárta F. — Čiháková H.: Dál musím jít	12/48	Korbař L. — Zikán M.: Pod širák	8/48
Jsem zrádná bój	12/44	Kratochvíl J. — Fiala J.: Neodcházej, dívko má	5/34
Bárta F. — Svoboda P.: Se starou loutnou	2/27	Pastýřka	10/42
Bažant J., Malásek J., Hála V. — Blažek V.: Rozkošná první dáma	5/41	Krejča P. — Poštulka V.: Hroší kůže	10/38
Slavík v bílé nápsence	5/40	Krotíl Z. — Krečmar E.: Dopis	5/37
Bažant J. — Rada P.: Říční panna	2/38	Leight D. — Rytíř Z.: Čaroděj Dobroděj	10/45
Beethoven L. van — Štáidl J.: Adagio	2/39	Lennon J. — Rytíř Z.: Hej Jude	10/41
Bixio — Fux V.: Mámo	7/17	Ludvík E. — Moravec J.: Slzy v poduškách	1/14
Brabec J. — Aplť J.: Bílý psaní	6/37	Marat Z. — Borovec Z.: Cherchez la femme	4/37
Bílá stuha	5/48	Vratme se do dětství	12/45
Kotva na přídí	1/37	Zase přijde máj	4/41
Mosaznej džbán	11/42	Marat Z., Hála V. — Borovec Z.: Fortel	2/21
Okno zavírám, láska má	7/42	Kytka růží	2/20
Střípky	3/34	Mít malej kout	2/23
Brabec J. — Rada P.: Jak bludný Holanďan	2/48	Tvůj půvab	2/22
Modlitba		Mikolášek B.: Sen	1/45
Brabec J. — Vrba P.: Plynň řečí ptáků hovořím	9/33	Morhouse A. — Rada P.: Boom, bang a bang	11/44
Dědek B.: My plujem s lodí svou	4/38	Mottl J.: Margareta	7/37
Ducháč M. — Dvořák V.: Čas borůvkových koláčů	3/39	Ztracenka zpívá	4/35
Fugain M. — Štáidl J.: Kdyby nepadal déšť	10/32	Murray M., Calander P. — Krečmar E.: Bonnie a Clyde	2/36
Hála V. — Fischer I.: Jako tráva v kamení	11/46	Nikodem B. — Vrba P.: Čti mou dlaň	3/48
Hammer J. — Fischer I.: Já už to vím	1/39	Nováček S. E. — Gruss J.: Slunečnice	5/12
Jedním tahem	1/40	Novák P.: Dvě léta	12/29
Slza s tváře	1/41	Chodím	9/44
Znám jednu zahradu	1/42	Kopretiny	5/28
Hanák M. — Kraus R.: Budu hledat dál	2/35	Odpovím ti la la la	9/45
Hanák M. — Sypěnová R.: Mám čas	4/34	Novák P. — Plicka I.: Špinavý ráj chudých	3/33
Hanzlová Z.: Kam pospícháš?	4/43	Nowa Ch. — Borovec Z.: Já se vrátím	5/26
Hapka P. — Rada P.: Pisanka	9/38	Ondráček B. — Fischer I.: Měl snědou tvář	7/44
Velkokněžna	11/41	Ondráček B. — Rytíř Z.: Bonbón	11/36
Howard H. — Štáidl J.: Sekáči jdou	2/33	Peříčko holubí	3/35
Chudoba S. — Červenka V.: Červená čepice	6/46	Tak dávno	5/45
Jindra A. — Borovec Z.: Kapitáne, chýš se mraků	9/36	Zpěv náš vezdejší	8/46
Kay, Gordon — Borovec Z.: Chraň bůh	4/45	Ondráček B. — Schneider J.: Spoutaný proud	6/40
Klempíř J. — Vrba P.: Mám víru	12/34	Paleček M. — Janík M.: Hele lidi	4/48
Měsíc lord	12/25	Panzeri, Pace, Livraghi — Aplť J.: Má živá voda	6/38
Síť houpací	4/39	Pečinka K. — Slabý J.: Neměl začít	1/44
To se mi zdává	7/48	Petr Z. — Dvořák V.: Dobrou noc	8/14
Klempíř J. — Weiss A.: Poutníče příští	3/36	Petr Z. — Fischer I.: Jak ten čas letí	2/31
Klipec M.: To nevádi	1/48	Je jenom jedna jediná	3/12
Knirsch E.: Ach, není tu	1/46		

Popelka V. — Krečmar E.: Jsi můj i její	7/43	Pouťový triky	7/38
Popelka V.—Poštulka V.: Vrba	11/48	Svoboda L.: Tvá láska, Pane	3/45
Popelka V. — Růžička J.: Kurýr	1/43	Svoboda L. — Zachařová P.: Magda- lěna	3/38
Pohádka	6/44	Rozbij ty chmurné hradby	3/37
Reed L., Mason B. — Štáidl J.: Za- vřu teď krám s básněmi	7/41	Šlitr J. — Suchý J.: Člověk to zní hrdě	8/35
Rodgers R. — Štáidl J.: Sám bůh ví	4/42	Kdo chce psa bít	8/39
Russel B. — Vrba P.: Spěchám žít	12/42	Kdo ví	3/41
Santorio S., Martin J. P. — Borovec Z.: Dej pán bůh dobrej den	2/29	Kdyby tudy tekli Nil	9/34
Sedláček B. — Walló K. M.: Fon- tána di Trevi	6/45	Margareta	8/40
Simon J. — Vrba P.: Můj táta Jack	10/43	Mississippi	8/37
Skoumal P.—Vodňanský J.: 3 Ev- žení	9/16	Tulák	3/40
Grizzly	9/19	Štáidl L. — Štáidl J.: Káva a rýže	8/42
Jak mí dupou králíci	9/17	Marléna	10/37
Motiv	9/18	Máří	2/34
Slavotínek J.: Hořký blínový květ	4/46	Štědrý I. — Čepelka M.: Květomlu- va	9/48
Shuman M. — Poštulka V.: Jdi spát	6/43	Theodorakis M. — Fiala J.: Vítr ví svě	3/44
Spálený J. — Černý R.: Klíč od var- han	10/48	Trnka F. — Tetourová M.: Mraky a slunečník	9/32
Spálený J. — Spálený P.: Perly stra- chu	7/35	Uhlíř J. — Čepelka M.: Nemám zájem	8/45
Staněk P. — Čort V.: Poslední šan- tán	7/38	Weiss G. D., Douglas G. — Borovec Z.: Jak je nádherný žít	12/39
Svoboda K. — Fischer I.: Ton— ton	12/24	Wolf A. — Aplť J.: Ty	2/28
Svoboda K. — Rytíř Z.: Pojdte pej- skové	9/40	Zahradník V. — Prostějovský M.: Hrnečku vař	12/41
U. F. O.	12/33	Pět havranů	6/48
Svoboda K. — Štáidl J.: Lady Car- neval	4/32	X X X: Andílek Harvey Kid	5/33
		X X X: Seňorita růže	5/32

Den nový vstává
Noc už se ztrácí
Zpěv ptáků vítá
Zpět slunce zář,
I já tu zpívám
Jako ti ptáci
Ráno když svítá
A zavírá se snář.

Jen jedno ráno
Bylo však zvláštní
Tak krásnou dívku
Snad nespatřím,
Osudem dáno
Jak psáno v básních
Já však teď cítím,
Že zkamením.

Vlas plavý dlouhý
Z ramen jí splýval
Rukou mi dává
Snad znamení
Zrak její vlídný
Na mě se díval
A píseň zpívá
O novém dni.

... Lá lá lá ...

Letní čas mizí
Podzim už kráčí
A listím suchým
Už zašustí
Vše zdá se cizí
Déšť jak pláč smáčí
Bledou tvář mnohým
Vzlyk však neslyšíš.

S podzimem ztrácím
Svou milovanou
Dlouhý vlas její
Sbohem mi dá,
Přesto se vracím
Na mech za skálou
Kam vlny bijí
A čekám dál.

S jarem přichází
Jak labuť bílá
S podzimem letí
Přes moře dál,
Na jih se vrací
Má dívka milá
Snad se zas vrátí
Tak co bych se bál.

Má dívka malá
Snad se zas vrátí
Jak tažní ptáci
Do svých hnízd,
Každý den čekám
A dny se krátí,
Že zpět se vrátí
Do známých míst.

... Lá lá lá ...

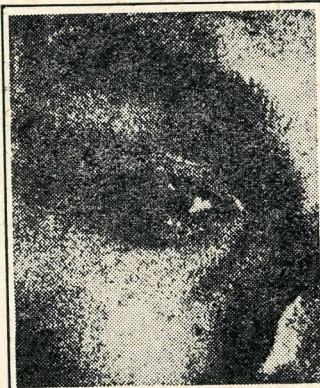
MISTŘI ČERNÉHO HUMORU

(PŘIPRAVUJE JIRÍ MULAČ)

JEJICH DÍLU VĚNUJE MIMOŘÁDNĚ VELKOU POZORNOST ZAKLADATEL SURREALISTICKÉHO Hnutí **ANDRÉ BRETON VE SVÉ ANTOLOGII ČERNÉHO HUMORU Z R. 1940**. PRÁVNÍCI ŘÍKAJÍ, ŽE KAŽDÁ DEFINICE JE NEBEZPEČNÁ. V LITERÁRNÍ TEORII TO NENÍ O MNOHO LEPŠÍ, A PROTO SI ANI BRETON NEČINÍ NÁROK NA PŘESNOU, VYČERPÁVAJÍCÍ DEFINICI ČERNÉHO HUMORU. VIDÍ V NĚM PŘEDEVŠÍM „SMRTELNÉHO NEPŘÍTELE BEZRADNÉ SENTIMENTALITY ... A KRÁTKODECHÉ FANTAZIE, KTERÁ SE PŘILÍŠ ČASTO VYDÁVÁ ZA POEZII ...“

NEJSOU TU NA MÍSTĚ OBSÁHLÉ TEORETICKÉ ÚVAHY. SNAD POSTAČÍ, KDYŽ K CITATU Z BRETONA DODÁME, ŽE ČERNÝ HUMOR JE PLODEM ŠIBENIČNÍ NÁLADY, PROJEVEM VZDORU PROTI „PODTRHOVAČKÁM“ OSUDU, PROTIPÓLEM PIVNÍ ROZŠAFNOSTI I VÁŽNOSTI, KTERÁ SE TVÁŘÍ, JAKO BY SPOLKLA PRAVÍTKO. ŠOKUJE VŠECHNY ZABEDNĚNCE, ŠOSÁKY A MRAVOKÁRCE. JE „NIKOLI ŠTAVNATÝ A BUJNÝ“ (JAK PRAVÍ TRÁVNÍČEK), NÝBRŽ SUCHÝ, RÍZNÝ, OSTRÝ JAKO BŘITVA.

V NAŠEM MALÉM CYKLU VÁS CHCEME S NĚKTERÝMI Z MISTRŮ ČERNÉHO HUMORU SEZNÁMIT.

MISTŘI ČERNÉHO HUMORU

**JONATHAN
SWIFT**
1667
1745

JONATHAN SWIFT (1667–1745), byl u nás jako autor Gulliverových cest dlouho odkazován do škatulky „literatura pro mládež“. Povolnější odborníci ovšem nenapsali jen tak zbůhdarma, že Swift je „jedním z nejpronikavějších duchů, jaké zrodila anglická próza ve své více než tisícileté tradici“. Můžeme si to ověřit na výboru z jeho invektiv, pamfletů, dopisů, deníků a bagatel, který vyšel r. 1967 pod názvem Zakletý duch (v překladu Aloyse Skoumala).

Když André Breton zkoumá rodokmen černého humoru, vidí sice některé náznaky u starých řeckých filosofů nebo u anglických dramatiků alžbětinské doby, ale za skutečného iniciátora prohlašuje právě J o n a t h a n a S w i f t a. Zdůrazňuje jeho schopnost „rozesmát čtenáře a sám se tvářit jakoby nic“, jeho smysl pro nadsázku, jeho „krutý a pohřební posměch“ a při té příležitosti upozorňuje zvláště na Pokyny služebnictvu, Rozjímání o smetáku a aforismy ... ale snad bude nejlepší, když si texty přečtete sami:

POKYNY SLUŽEBNICTVU

(výňatky)

Když volá pán nebo paní sluhu jménem a sluha není po ruce, nikdo se neozývá, to byste se nalopotili; že stačí, když přijde sluha na zavolání, to panstvo samo uzná.

Když něco provedeš, buď drzý a hubatý a tvař se uraženě; tak srazíš pánovi nebo paní hřebínek.

Když nějaký spolumužník před tebou pána pomlouvá, nech si to pro sebe, aby o tobě neřikali, že donáščíš: neplatí to tehdy, když jde o oblíbeného sluhu, kterého právem celá rodina nemůže vystát; všechny chyby z opatrnosti svaluj na oblíbence. (...)

Často se stane, že jde sluha něco vyřídit a zdrží se trochu déle, než je k vyřízení třeba, řekněme dvě nebo čtyři hodiny, šest nebo osm, zkrátka nějakou chvíli, pokušení totiž bývá silné a tělo a krev vždycky neodolá. Když se vrátíš, pán láteří, paní hubuje, vypadá to na svléknutí donaha, zbití, vyhazov. Měl bys mít v zásobě garnituru výmluv vhodných pro všechny příležitosti. Tak třeba, že za tebou schválně přišel ráno do města z dálky osmdesáti mil strýc a za svítání že se zas vrací. Spolumužník, který si od tebe vypůjčil, když byl bez místa, že je na útěku do Irska. Že ses loučil se starým známým ze služby, který odjíždí lodí na Barbados. Že ti otec poslal krávu, abys ji prodal, a teprve v devět jsi sehnal překupníka. Že ses loučil s milým bratrance, kterého v sobotu oběsí. Že sis na kameni vyvrtl nohu a tři hodiny jsi musel zůstat v krámě, než ses mohl pohnout z místa. Že na tebe z podkrovního okna vyklopili neřád a že ses styděl přijít domů, než se očistíš a vyčpíš. Že tě násilím zverbovali na koráb a přivedli před smírčího soudce a ten tě nechal tři hodiny čekat, než tě vyšetřil, jen taktak že ses z toho dostal. Soudní dráb že tě omylem zatkl jakožto dlužníka a celý večer tě nepustil ze šatlavu.

Ze jsi slyšel, že si pán zašel do krčmy a tam ho potkala nějaká nehoda, a že všecek zarmoucen že ses po milostpánovi poptával ve stovce krčem od Pall Mallu až po Temple Bar. (...)

Pán a paní obyčejně služebnictvo hubují, že za sebou nezavírá. Jenže pán ani paní si neuvědomují, že nejprve se musí dveře otevřít a potom zavřít, a otvírat a zavírat dveře že je dvojitá práce; nejlepší a nejkratší způsob je tedy nedělat to ani ono. Když ti jejich sekýrování se zavíráním pořád leží v hlavě, práskni za sebou, až se pokoj otřeše a všechno v něm zařinčí, aby si pán i paní všimli, že dbáš jejich příkazu.

Když zjistíš, že na tebe pán nebo paní drží, využij toho a líbezným tónem jim dej výpověď; když se tě zeptají, proč a zatváří se, že by o tebe neradi přišli, pověz, že bys u nich byl raději než u jiných, ale ať nemají chudému služebníkovu za zlé, že si chce polepšit; služba že není žádný med, práce je hodně a plat malý. Jestli je pán jen trochu štědrý, než by o tebe přišel, raděj ti na kvartál přidá pět až deset šilinků. Když však nepochodíš a odejít se ti nechce, ať nějaký služebník pánovi řekne, že tě umluvil, abys tam zůstal.

Kde můžeš přes den štipnout nějakou pochoutku, schovej si ji a v noci na ní se spoluslužebníky pohoduj a přizvi taky stolníka s tou podmínkou, že ti dá napít.

Svým a milenčiným jménem začaď strop v kuchyni nebo čeledníku, aby bylo vidět, jak jsi učený.

Když jsi švarný chlapík a šeptáš něco paní u stolu, strkej jí nos až k samé líci, a máš-li příjemný dech, dýchej jí rovnou do obličeje; v některých rodinách z toho byly, pokud vím, pěkné věci.

Přiď, až tě zavolají třikrát nebo čtyřikrát, jen pes přijde na první hvízdnutí. A když pán zavolá: „Kdo tam?“ nemusí přijít žádný sluha. Kdotam se nikdo nejmenuje. (...)

Když zveš k sobě na večerní hody sluhy ze sousedství, nauč je, jak mají zařukat nebo zaškrabat na kuchyňské okno, abys zaslechl ty, ale ne pán a paní; kdepak bys je strašil v takovou pozdní dobu.

Kdeco sval na pejska nebo kočičku, na opici, papouška, děcko nebo posleďně vyhozeného sluhu; sám se z toho dostaneš, nikomu neublížíš a pánovi a paní ušetříš namáhavé a trapné hubování.

Když máš něco udělat a chybí ti k tomu pořádné náčiní, než abys to neudělal, raděj si něco vymysli. Tak třeba když je pohrabáč polámaný nebo někde zastrčený, prohrábní oheň kleštěmi na uhlí; když jsou někde zastrčeny kleště, použij na to rukověť měchů, druhý konec lopatky, držadlo ohnišťového smetáku, násadu utěrky nebo pánovu hůl. Když potřebuješ opálit drůbež, roztrhej první knihu, za kterou v domě padneš. Když nemáš hadr, utři si stěvíce spodkem záclony nebo damaškovým ubrouskem. Na podvazky si odpárej přemování z livreje. Když chybí stolníkovu nočník, ať použije velký stříbrný pohár.

Je mnoho způsobů, jak zhášet svíčku, o všech by ses měl poučit: štrejchneš jí o táflování, a knot se hned uhasí, nebo ji položíš na zem a knot zašlápneš, nebo ji převrátíš vzhůru, až se voskem udusí, nebo ji vrazíš do jímky svícnu.

nebo jí tak dlouho kroužíš, až zhasne; když se před spaním vymočíš, ponoříš ji do nočníku, plivneš si na ukazovák a palec a knot zamáčkneš; kuchařka vrazí svíčku do moučnice, čeledín do truhly s ovsem nebo do otepi sena nebo do hromádky hnoje; děvečka uhasí svíčku o zrcadlo, to se nejlíp leští knotem. Nejlepší a nejrychlejší způsob je svíčku sfouknout, tak zůstane čistá a snáze se rozsvítí. (...)

ROZJIMÁNÍ O SMETÁKU

Tento smeták, který tamhle vidíte neslavně ležet v zaneřádném koutě, jsem znal, když ještě bujel v lese a byl samá míza, samé listí, samé větve; marně se nyní lidská snaživost opičí po přírodě a na jeho peň, zbavený mízy, přivazuje chumáč suchého proutí; je z něho pravý opak toho, čím býval, strom vzhůru nohama, s větvemi na zemi a s kořeny v povětří; od kdejaké k dřině odsouzené šmudly je smýkán a jakýmsi rozmarem osudu je povinován všechno vyčistit a sám se přitom umazat; až na pahýl děvečkami odrbaný se pak vyhodí ze dveří nebo se ještě naposled využítkuje na podpal.

Když jsem to spatřil, povzdechl jsem a řekl si v duchu: Člověk je v ě r u s m e t á k. Příroda ho pošle na svět silného a statného a bujarého, na hlavě má vlasy, jakési lupení rozumového rostlinstva, sekerou nestřídmosti si však zelené větve zutiná, až je z něho uschlý peň: sáhne tedy ke lsti, nasadí si vlásenku a honosí se umělým chumáčem napudrovaných vlasů, které mu na hlavě vůbec nevyrostly; kdyby si tak tento smeták, pyšný na březový chochol, který nikdy nenosil, všecek zaprášený, byť od smetí z komnaty nevímjak vzácné dámy, troufl vystoupit na scénu, vysmáli bychom se opovržlivě jeho ješitnosti, tak zaujatě posuzujeme vlastní přednosti a cizí nedostatky.

Jenže smeták, řeknete možná, je symbolem stromu postaveného vzhůru nohama: a co jiného je člověk než převrácené stvoření, které si živočišnost ustavičně plete s rozumovostí; hlavu tam, kde by měl mít paty, šmejdí po zemi, při vši své ubohosti dělá ze sebe obecného karatele a nápravce zlořádů a hubitele nešvarů, vymetá kdejaký svinčík přírody, odkrývá tajnou hnilobu, náramně rozvíruje prach tam, kde dřív žádný nebyl, a přitom se sám noří do kalu, který zdánlivě odstraňuje; poslední léta otročí ženštinám, a to zpravidla nejzchátřejším: až na pahýl odřeného jako jeho bratr smeták vykopnou ho ze dveří nebo ho využítkují na podpálení, aby se druzí ohřáli.

MYŠLENKY O ROZMANITÝCH VĚCECH

Když se člověk prochází po ulicích a dobře si všímá, myslím, že nejveselejší tváře najde v pohřebních kočárech.

Venuše, žena krásná a vlídná, byla bohyní lásky; příšerná dračice Juno zase bohyní manželství. Obě se na smrt nenáviděly.

Apollo byl bohem lékařství a původcem nemoci. To obojí bylo zprvu jedno řemeslo a je jím dosud.

Ctižádost často lidi dohání k největším mrzkostem: a tak šplhají ve stejné poloze, jako kdyby se plazili.

U Pausania se vypráví o tom, jak zahýkal osel a tím prozradil zrádné úklady, namířené proti městu; štěbetáním zachránily husy Kapitol a Katilinovo spiknutí odhalila děvka. Tato trojice, pokud se pamatují, jsou jediná tři stvoření, která se v dějinách proslavila jako špehové a udavači.

Když mě někdo nutí, abych před ním zachovával uctivou vzdálenost, utěšuji se tím, že i on ji musí přede mnou zachovávat.

„Skvěle vystiženo“, říkám si, když čtu u některého autora místo, se kterým souhlasím. Když se v názoru rozcházíme, prohlásím, že „se mýlí“.

Výhodou nebo trestem můžete lidi donutit k tomu, aby odpřisáhli, že věří, a aby si počínali tak, jako by věřili: dále jít nemůžete.

Obraznost je umění vidět věci neviditelné.

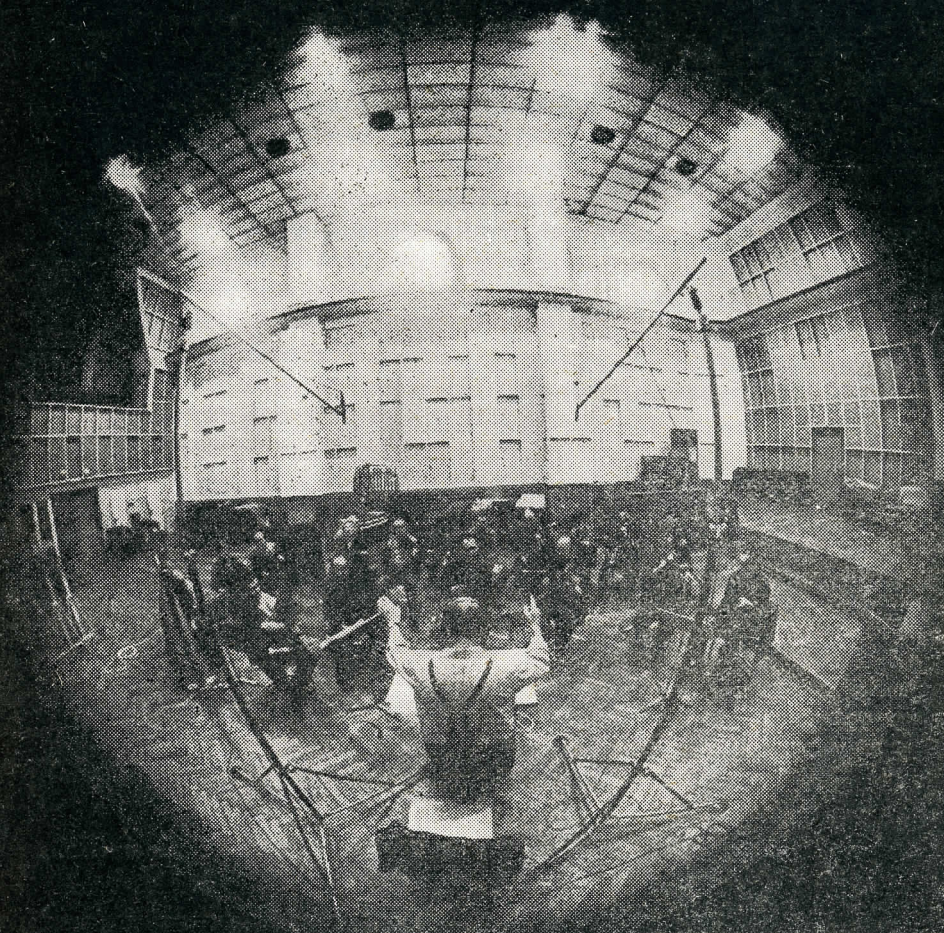
Zeptal jsem se jednoho chudáka, jak se mu daří. „Jako mýdlu“, odpověděl, „pořád mě ubývá“.

Neomezená moc svádí panovníka tak samozřejmě jako mladíka víno a ženy, soudce úplatky, starce lakota a ženy marnivost.

Sloni se vždycky kreslí v podživotní velikosti, zato blecha v nadživotní.

Politikaření, jak se tomu slovu obecně rozumí, je čirá prohnilitost; dobrý král a dobrá vláda se bez něho obejdou. A právě proto jsou všechny dvory politikařením přímo zamořeny.

(UKÁZKY PŘELOŽIL ALOYS SKOUMAL)

Karel Vlach

HLEDEJ

ZPÍVÁ JIŘÍ ŠTĚDRŮN

HUDBA: PETR ULRYCH / TEXT: VLADIMÍR POŠTULKA

© PANTON, PRAHA 1969

Tempo di medium beat

mf Dmi Gmi7 A7

Hledej, už sedum nocí ruce prázdný mám a v ce-lým do-mě sám
Hledej, a vobrat kapsy všem obej- .dům, prohledej ce-lej dům,

Dmi Dmi Gmi7

jsem se-dum dní. Hledej, co když se někde v koutě schová- vá,
od-ved' mě kní. Hledej, prohledej stůl a tamtu černou skříň,

A7 Dmi A7 Dmi C7

zmá-há ji -ú-na-va a- ne- bo chlad. Před chvílí tu
víc hledej a mluv mň a nechod spát.

F C7 Dmi A7 Dmi A7 Dmi C7 F C7

ještě byla a teď najednou je pryč. Na dva zámky dve-ře zamy-kám

Dmi A7 Dmi Dmi Gmi7

a pak polykám klíč. Hledej, prohledej dob- ře každěj kout,
Hledej, už sedum nocí ruce prázdný mám
Hledej, vždyť láska tase jentak neztra- tí,

A7 Dmi A7

ne-mo- hla u-nik - nout, vok- ně je mříž.
a v do- mě zbyl jsem sám, to pře- ce viš.
nepřestaň hledat ji, ještě je

Dmi C7 F C7 Dmi A7 Dmi A7

Před chvílí tu ješ-tě byla a teď najednou je pryč.

Dmi C7 F C7 Dmi A7 B^b C

Na dva zámky dve-ře zamy-kám a pak poly-kám, po- ly-kám

Dmi E Dmi A7 Dmi

klíč. Je pryč, je pryč, je pryč, je pryč.

CODA Dmi Gmi Dmi

3. čas.

VĚNCE

ZPÍVÁ YVETTA SIMONOVÁ

HUDBA: VLASTIMIL HÁLA / TEXT: OTA ŽEBRÁK

© PANTON, PRAHA 1969

Molto moderato

C Ami F6 G7 C

Chladnou vodou plu-jí věnce žlutých pod - bě-lů. Motýl usnul

Ami F6 G7 Ami Emi

na po-měnce spánkem an- dělů. Kdopak asi plet ty věn-ce

Dmi E F6 E F6 E E7

drobnou rukou pro mi- len-ce, věnce z podbě-lů? Věnce z podbě-lů?

Echo

A F#mi Hmi7 E7 D E7 A

Kde jsou ty věnce, které odplouvaly chladnou vodou, kdo-ví kam?

F#mi Hmi7 E7 D E7 A C#

Kde jsou ty lásky, jež nás milova-ly? Kde vás, lásky, kde vás mám.

Db Bbmi Gb6 Ab7 Db

Chladnou vodou plují věnce zlučnicích zvoneč-ků. Mně se zdá, že

Bb Gb Ab7 Gb Fmi

zvoní tence láskám z věneč-ků. Odplouvají chvilky snivé,

Ebmi F Gb6 F Gb6 F F7

i tvé oči uhran- či-vé, lodkou věnečků. Lodkou věnečků.

Echo

A D E7 A

CODA

AŘ ZVONÍ

ZPÍVÁ YVETTA SIMONOVÁ

HUDBA: FERDINAND HAVLÍK

TEXT: OTAKAR ŽEBRÁK

Moderato

Gmi Cmi F7 Bb

1. Mé srdce, staň se chvíli poupětem, má lásko, tiše přijd' a ohřej se v něm chvíli,
2. Mé srdce staň se hnízdem zpěváků, má lásko, tiše přijd' a ohřej se v něm chvíli,

Ebmaj Cmi A7 D7

v mých očích pojednou se sl-zy uhnízdí-ly, že v rukou vadně květ, jak v zámku zakletém.
v mých očích pojednou se sl-zy uhnízdí-ly, nad bludnou lé-ta-vi - ší spadlou sobláčků.

Gmi Cmi F7 Bb

Mé srdce staň se bílou kapličkou, má lásko, tiše přijd' a hlad' mé vlasy pla- vé,
Mé srdce staň se modrou oblohou, má lásko, tiše přijd' a zastav plachty mraků

Gmi Eb6 A7 D7

jsou týdný bez konce a dny jsou popelavé, at tedý v tento čas je láska zvoníčkou. At
a křídla ošetři všech poraněných ptáků a uč je modlitbám, když zpívat, nemohou.

G C Ami

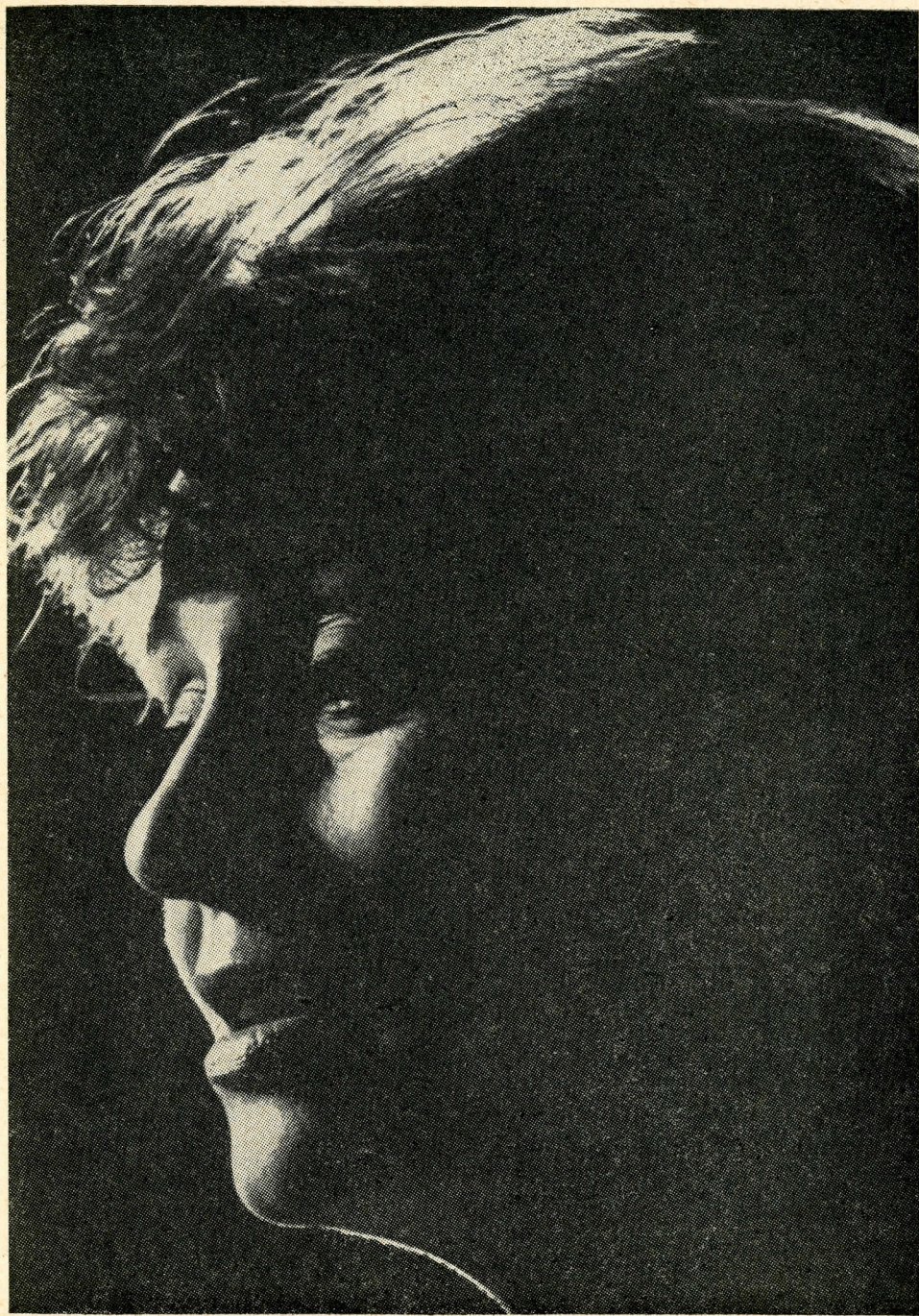
zvoní - ten zvon, co všechno poví, at zvo-ní, at voní - ten

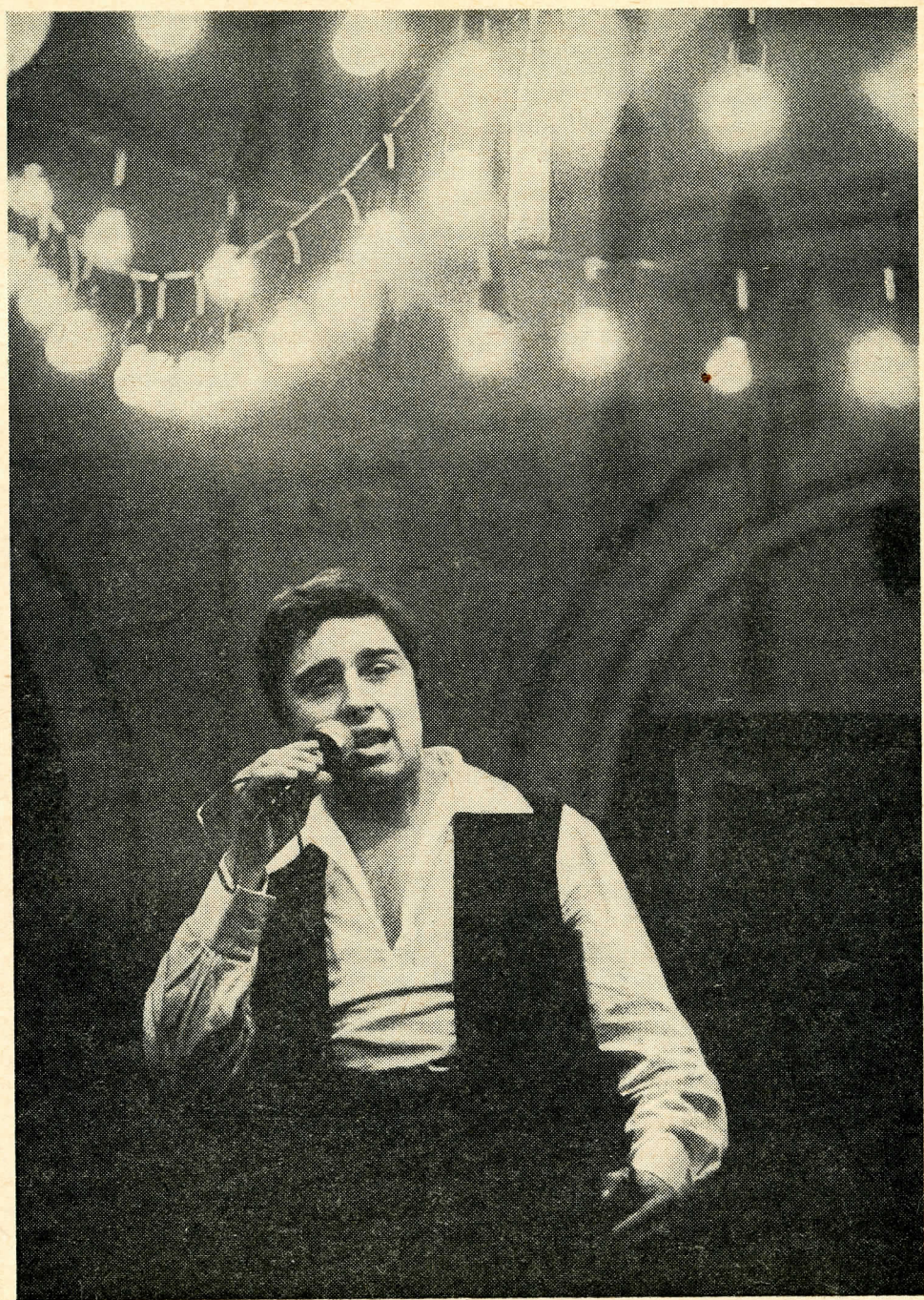
D4 G G7

kvítek muškáto-vý, at vo-ní. - At zvo-ní - zvon slunce na mši ranní, at

C A7 D7 G

zvo-ní, at vo- ní - květ růže, dětskou dlaní at nám vo-ní.

KONEC TANCOVAČKY

ZPÍVÁ KAREL BLÁHA

HUDBA: VÍTĚZSLAV HÁDL

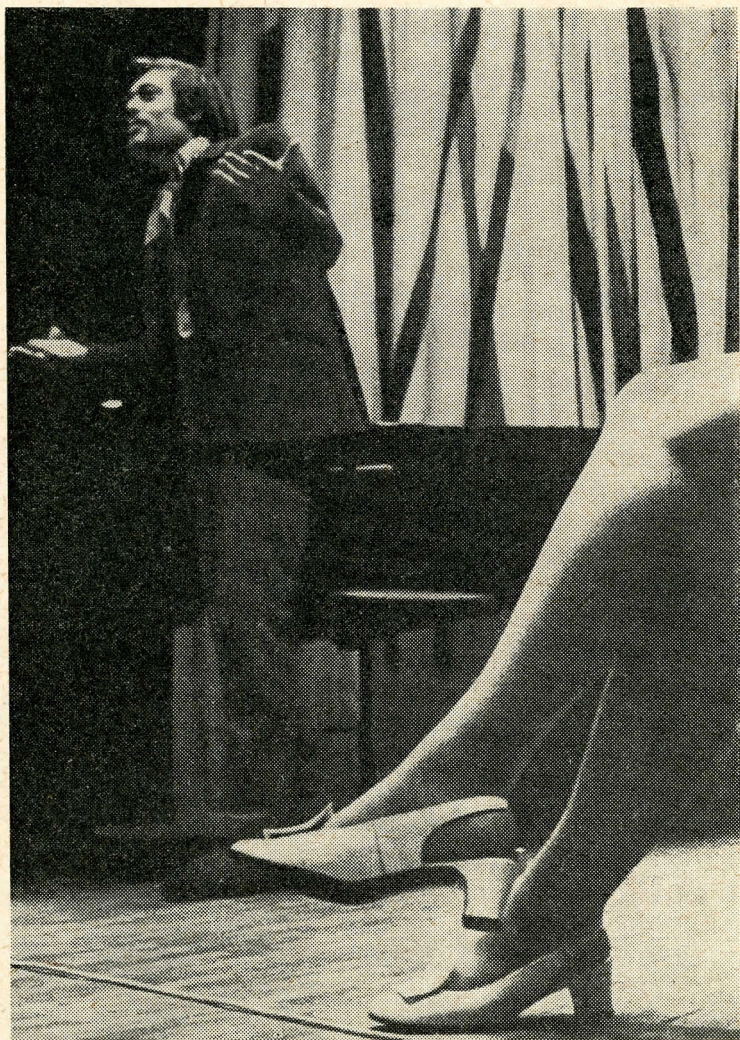
TEXT: ZDENĚK BOROVEC

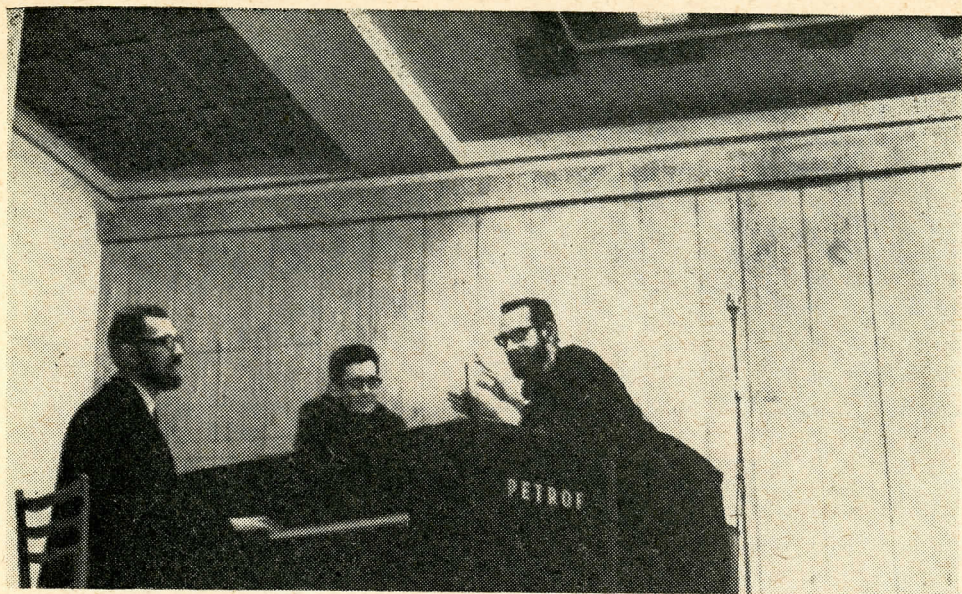
© PANTON, PRAHA 1969

Vivo

šanson 70

ALENA HAVLÍČKOVÁ / JAROSLAV JAKOUBEK / MILAN
JÍRA / RUDOLF PELAR A HOSTÉ / FOTO J. KREJČÍ

Z DÍLNY

GOLDEN KIDS

JDI O DŮM DÁL

ZPIVAJÍ GOLDEN KIDS

HUDBA: BOHUSLAV ONDŘÁČEK / TEXT: ZDENĚK RYTÍŘ

© SUPRAPHON, PRAHA-BRATISLAVA 1969

Medium swingy

C G Ami Emi F.

1. Hej, ty co ta-dy stá - váš ú - plně zbyteč - ný, marně mi z dálky
 2. Máš dede-ron-ku bí - lou, váš zátku ba-rev- nou. Hned nazýváš mě

C Dmi G C

má-váš vo - bleku sváteč - ním. Jen hezky rychle cou - vej,
 ví- lou, jindy zas ca-rev- nou. Tvá slova slepě stří- lí

Ami Emi F Dmi G

da-kud jde bez-vět-ří, to tvoje věčný ouvej, ouvej, sem vůbec ne-pat-
 běz nebo bě- da ti, chápej, že ty-hle bí-lý ví-ly zřídka kdy na-le-

C G C

ří. Jdi o dům dál, jdi o dům dál, jdi o dům dál a mně se
 ří. G C G C

straň. Jdi o dům dál, jdi o dům dál, jdi o dům dál, dál ne-zů- staň. La la la

G7 C G7 C G7

la la la la la la la la la la la la la la la la la la

C G7 C Emi Dmi G C

la la la la la la la la. tleskat

PAPAGALO BABY

ZPÍVAJÍ GOLDEN KIDS

HUDBA: BOHUSLAV ONDRÁČEK

TEXT: ZDENĚK RYTÍŘ

© EDITIO SUPRAPHON, PRAHA-BRATISLAVA 1969

With a beat

C *Gmi* *F* *G* *C* *Gmi*

1. Lá-ká tě vůní mo-ří, Myslíš, že láskou hoří
 2. Vá-bí tě slůvka cizí, oh, Papagallo Ba- by. Věř mi, že zítra zmizí
 3. Svádí tě, líbá, hladí, A to mně nejvíc vadí,

F *G* *F* *Emi* *Dmi* *G*

tvůj Papagallo Ba- by. Už ráno budeš sa- ma smutná, uplaka-ná, nic
 Pak ráno budeš sa- ma smutná, uplaka-ná, nic
 Pak ráno budeš sa- ma smutná, uplaka-ná, nic

1.C *2.C* *C* *G* *Ami*

víc. - víc. - Vzkaž mu ad- di- o, jen, jen ad-

Emi *F* *G* *F* *G*

di- o, oh, Papagallo Ba- by, oh, Papagallo Ba- by.

C *G* *Ami* *Emi* *F* *G*

Vzkaž mu ad- di- o, nic než ad- di- o, oh, Papagallo Ba- by,

F *G* *D.S.al O*

oh, Papagallo Ba- by.

CODA *C* *Gmi*

Svá- dí tě, lí- bá, hla- dí,

F *G* *C* *Gmi* *F* *G* *fade out*

oh, Papagallo Ba- by, a to už nejvíc vadí, oh, Papagallo Ba- by.

NAIVNÍ DIVADLO-STUDIO Y

PICASSO A JEHO TOUHA CHYCENÁ ZA OCAS

REŽIE JAN SCHMID, FOTO M. MELENA

TO SE VÍ

ZPIVÁ VLADĚNA KRUMLOVÁ A TIBOR LENSÝ

HUDBA: ALFONS JINDRA

TEXT: JIŘINA FIKEJZOVÁ

© PANTON, PRAHA 1969

Bounce tempo G D7

Krutý boj, krutý boj, vy-hlá sil mi a- mor sám: já jsem
krutý boj, padám vkru-po bi-tí ran. Za- há-

cíl a on mne lo - ví, ne-vím, kam se ukrýt mám. Krutý boj, krutý boj,
ní mne bůžek lás- ky rovnou do pe-kelných bran. Neprítel za-ry-tý,

kr- vá-cím už zmnoha ran, každou chvíli zásah no-vý, če-kám
ať mne střelbou ne-mu- čí, padnu mrtvý, padnu kze-mi, pad-nu

G Refr. D7 G

na zvo-ně-ní hran. Ma-lý šíp, ma-lý šíp vy-stře-lí. Lás-ky
vdívčí ná-ru - či.

žár kosti mé vy-bě- lí. Stojím, ne-mo-hu dál, stojím,

D7 G C

ne-mohu dál. Ma-lé ší- py, ma-lé ší- py: sto a jeden zá- sa- hů.

D7 G

- Divím se, že A- mo- ro- vi stojím za tu ná- ma- hu. Až mu

C D7

dojdou ma- lé ší- py, střelí na mne velký šíp. Velkou láskou za- sa- že-

1. G 2. G

- ný pad- nu a bu- de mi líp. Krutý boj, líp.

ZAHRADA SNŮ

HUDBA: ZDENĚK KROTIL

TEXT: JIŘÍ APLT

© PANTON, PRAHA 1969

Moderato

C E_{mi} F E_{mi} D_{mi}7 G⁹

Přej mi déšť, přej mi sníh, přej mi bouři nad hlavou, já už tě
Přej mi stín, nočí zlých cestu bystřinou dravou, já už tě

C A_{mi}7 D_{mi}7 1. G7 2. E7 A_{mi} E₅# E7

v zahradě snů neslyším. Přej mi dím. Jsou ně-má tvá ústa,
ve slunci dnů neví- C E_{mi} A_{mi} D7 D_{mi}7 G7 p

e-chem jsi zůstal, dozněl jsi stou o-zvěnou. - Nech mě

C E_{mi} F E_{mi}

být, přej mi klid, mnohem dál jsi než myslíš,

D_{mi}7 G⁹ C A_{mi}7 D_{mi}7 G7 C

já už tě k zahradě snů ne-putím.

JIRÍ JIRÁSEK / GEORGE AND BEETHOVENS – FOTO Z. THOMA

SECESNÍ LETECKÝ ŠANSON

HUDBA: MILAN JÍRA

TEXT: JOSEF KAINAR

Fox-tempo

1. Nad městem ba-lón stoupá kne-bi, avi-a-tik se u-smí-vá.
 2. Města se mě-ní po-zne-ná-hla v malinké krt-čí hro-mád-ky.

Nač je mu vý-šek za-po-tře-bí, nač je mu vý-šek za-po-tře-bí,
 Er-ví-nu k srdci pýcha sáh-la, Er-ví-nu k srdci pýcha sáh-la,

proč ndr-ží se u pi-va? Nad městem ba-lon stou-pá kne-bi,
 ne-chce se vrá-tit na-zpát-ky! Ba-lón jde vzhů-ru mírným ván-kem,

děsí se dív-ka ně-viň-ná, Nač je mu vý-šek za-po-tře-bí,
 oblo-ha čer-ná, cinkne mráz, Er-vín už mi-zí za červán-kem,

nač je mu vý-šek za-po-tře-bí? Chci zpátky svého Er-ví-na.
 Ervín už mi-zí za červán-kem, svou lásku, dívko, ztrati-las.

Er-vín je krásný, ky-ne dla-ní, há-zí té-sleč-ně
 Všechno jde vzhůru, čer-ná ne-be, tak ně-kdy plu-jem

li-li-e, pýcha vněm ne-zná- za-vá-há-ní.
 po-lo-snem, jen ba-lón ob-čas za-ko-lé-be

E^b *A^b* *A^b Meno mosso*

A Ervín velmi pyšný je. 3. Města jsou dávno vy-ma- zá-na,
 Er-ví-nem v svetru ža-lostném

G^b *A^b* *F^mi*

mráz houstne, ticha při-bý-vá, tam dole plá-če krásná An- na, tam dole plá-če

F^b *E^b7* *D^b* *E^b* *A^b* *Slow*

krás-ná An-na, Ervín se ti- še u- smí- vá. - Mr- tev je

F^bmⁱ(E^mi) *A^b* *F^bmⁱ(E^mi)*

Er- vín v bílém sve - tru, už smí, kam smí jen an-dě-

A^b *F^bmⁱ(E^mi)* *A^b*

lé, ba- loň ho vy- nes' v mírném vě- tru

E^b7 *D^b* *E^b7* *A^b* *E^b7 A^b*

z ma- lin- ké - lásky zba- bě- lé.

repertoár malé scény

Vydává Orbis, n. p. Redakce: Jiří Beneš (ved. redaktor), Pavel Bošek. Grafická úprava: Pavel Jasanský. Adresa redakce: Praha 2, Vinohradská 2, tel.: 22 10 57. Tiskne Státní tiskárna, n. p. závod 2, Praha 2, Slezská 13. Rozšiřuje PNS, objednávky přijímá každá pošta i doručovatel. Vychází měsíčně; cena výtisku Kčs 3,—. Toto číslo bylo odevzdáno tiskárně v prosinci.

NEOBJEDNANÉ RUKOPISY NEVRACÍME.

© Orbis 1970

Právo k provozování uveřejněných textů zadává Československá divadelní a literární jednotelství, Praha 2, Vyšehradská 28; autorská práva autorů hudebních skladeb chrání Ochranný svaz autorský, Praha 6, Čs. armády 20.

MILAN JÍRA, PRACUJE JAKO HUDEBNÍ REDAKTOR ČS. ROZHLASU. JAKO SKLADATEL JE ZNÁM JAK SVOJÍ TVORBOU SCÉNICKÉ HUDBY, TAK I PÍSNÍ A ŠANSONŮ. Z NEJZNAMĚJŠÍCH: SECESNÍ LÉTECKÝ ŠANSON, GENERACE, TAK MALÁ MARNOST A BALADA NEMILOSTIVÁ.

FOTO P. JASANSKÝ

rms

Duke Ellington
v Praze
foto K. Probošt